

திருவள்ளுவர்.

இது,

ச. சோமசுந்தரபாரதியார் M.A., B.L.,

எழுதியது.

செந்தமிழ்ப்பிரசாரம்—ருக.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க முத்திரசாலை,

ம தி ப் பு ரை .

I

[மஹாமஹோபாத்தியாய தாக்ஷிணத்தியகலாசிதி
ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது.]

சென்னைச்சர்வகலாசாலையார் விரும்பியபடி மதுரை ஸ்ரீமான் சோம சுந்தரபாரதியாரவர்கள் M.A., B.L., 1929-ஆம் (ஸ்ரீ மார்ச்சுமீ 11 ஆம்) உபச்சையப்பன்கலாசாலையில் "திருவள்ளுவர்" என்னும் விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசியதைக்கேட்டு இன்புற்றவர்களுள் யானுமொருவன்.

குழறுபடையாகவும் முன்னுக்குப்பின் முரணாகவும் பண்டைக்கால வரலாற்றிற்கு மாறாகவும் இக்காலத்தில் வழங்கும் திருவள்ளுவருடைய சரித்திரப்பகுதிகளுள், கொள்ளத்தக்கவையிவை, தள்ளத்தக்கவையிவை யென்பதையும், அவருடைய கல்விப்பெருமைபையும், பழையபுலவர்கள் அவர்திறத்தும் அவர்நூலினிடத்தும் கொண்டிருந்த மதிப்பையும், அவர் இன்னதிலையில் இருந்தான்பதைதும் தடை விடைகளை நிகழ்த்தித் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக்காட்டிக் கேட்போருடைய மனத்தில் நன்றாகப் பசியும்படி பேசியது பாரதியாரவர்களுக்குள்ள தமிழார்வத்தையும், தமிழ்நூற்பயிற்சியையும், சொல்லாற்றலையும், ஞாபகசக்தியையும் புலப்படுத்திக் கேட்டோர்மனத்தைக் குளிர்வித்தது, வியப்பையும் விளைவித்தது.

இவ்வரியபிரசங்கம், கேளார்க்கும் பயன்பும்படி பதிப்பிக்கப் பெற்றுப் புத்தகஉருவமாக வெளிவந்ததைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன். இப் புத்தகம் தமிழ்ப்பண்டிதர்களுக்கும் அவர்களில் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும்

கும் ஒரு புதுவிருந்தாக இருக்குமென்றெண்ணுகிறேன்.

திருவேட்டிசான்பேட்டை,
சென்னை.
21-5-1929.

இங்ணம்,

வே. சாமிநாதையர்.

II

[மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபரும்,

கலாசாலத் தலைமையுபாத்தியாயருமான

பூநீ உ. வே. திரு. நாராயணையங்காரவர்கள் எழுதியது.]

மதுரை ஹைக்கோர்ட்டிவக்கில் சமீபம்: எஸ். சோமசுந்தரபாரதி யார் M.A., B.L., அவர்கள் திருவள்ளூர்வாதுவாலாறுபற்றி மதுரையில் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், வாஸிபகிரிஸ்தவசங்கம் இவற்றின் ஆதரவில் ஒருபந்திபாசம் செய்தார்கள். அப்பொழுது அவ்வாலாற்றுள் வழங்கப்பட்டுவரும் சில பிறழ்ச்சிகளைப் பலசான்றுகளாலும் யுத்திகளாலும் ஒருவாறு மாற்றிக்காட்டினார்கள். அந்நினைப்பலரும் அறியும்படி செந்தமிழில் வெளியிடவேண்டுமென்று நான் விரும்பியதற்கிசைந்து பழைய தமிழ்நூல்கள் பலவற்றினின்றும் பலசான்றுகளைக் காட்டி ஓராராய்ச்சியுரையாயெழுதி வெளியிட்டார்கள். பின்பு சென்னைச்சுவகலாசாலையார் விருப்பத்திற்கிசைந்து இவ்வாராய்ச்சிக்கு வேண்டியன மேலும் சில கூட்டிப் பெருக்கிப் புதுக்கிச் சென்னையில் பாரதியாரவர்களை பிரசங்கித்தார்கள். அப்பொழுது பல சிறந்தபண்டிதர்களால் நன்குமதிக்கப்பெற்றதுபற்றியும் புத்தகமாகப் பதிப்பிக்கவேண்டுமென்று பலர் விரும்பியதுபற்றியும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் இது பதிக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

இதனுள், திருவள்ளூர் கடைச்சங்ககாலத்துக்கு மிகவும்முற்பட்டவர் என்பதும், அவர் புலைவகுப்பினரல்லரென்பதும், பிறவுர் பழைய தமிழ்நூல்கள் பலவற்றினின்றும் போதுமான பலகுறிப்புக்கள்காட்டி திறுவப்பட்டுள்ளன.

இதற்குமாறுகவழங்குகதை, வள்ளுவர் என்ற பெயர் ஒன்றே பற்றி அவர்தகைமையறியாதானொருவன் மயங்கிக்கட்டிய கட்டுக்கதை யென்பதும், அது யாதோராதாயில்லாத வெறும்பேச்சென்பதும், அதுவும் திருவள்ளுவமூலம் பிறப்பதற்குமுன்னமே வழங்கத்தொடங்கி விட்டதென்பதும் அத்திருவள்ளுவமூலமேயிங்கணுள்ள மாமுலனர்பாடலின் சொற்குறிப்புக்களால் உய்த்துணரக்கிடக்கின்றன. ஆயினும், அவற்றையெல்லாம் நன்கு புலப்படுத்தி வெளிப்படைபாக்கிக்காட்டியது இவ்வாராய்ச்சியே.

iii

இவ்வாராய்ச்சியால் பாரதியாரவர்களுடைய தமிழ்நூலுணர்ச்சியும், மதிதட்பமும், ஆராய்ச்சிவன்மைபும், புலமைவாய்ந்த தமிழ்நூலையமைப்பும் புலப்படுகின்றன.

பாரதியாரவர்கள் இன்னும் பல ஆராய்ச்சிகளியற்றித் தமிழுலகுக்குபுகரித்துத் தமிழாராய்ச்சிக்கு ஒரு தக்கோராய்ச்சிவன்குவரென்றெண்ணுகின்றேன்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை, }

28—5—1929.

திரு. நாராயணையங்கார்.

III

[மகிபாலன்பட்டி, தமிழ்-ஆரியப்புலவரான திருவாளர் பண்டிதமணி-மு. கதிரேசச்சேட்டியாரவர்கள் எழுதியது.]

அருங்கலைநோதரும் உயர்தரீநிமன்றத்து வழக்கறிஞரும் ஆகிய திருவாளர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார் M.A., B.L., அவர்கள் திருவள்ளுவரைப்பற்றி அரிதின் ஆராய்ந்து இயற்றிய சொற்பொழிவைப் படித்துப்பார்த்தேன். இவர்களுக்கு இயற்கையில் அமைந்துள்ள செந்

தமிழ் உயர்சிறப்பு நடைநலன் இச்சொற்பொழிவினும் செவ்வன் அமைந்
 துள டென்பது கூறவேண்டியதின்று. இச்சொற்பொழிவின் ஒவ்வொரு
 பகுதியும் துண்மாணுழைமுடையார் சுவைத்துணர்ந் தின்புறத்தக்க
 விருந்தாக மிளிர்கின்றது.

இதன்கண் இவர்கள் வள்ளுவரைப் புலைக்குடிப்பிறப்பினரல்லர்—
 அரசியல்நிலையில் உள்படுகருமத்தலைவராய் முதுக்குடிப்பிறந்துயர்ந்தவர்
 எனக் கண்டதும், சகாமுதன்மொழி நிருக்குறளி லரிதென சூய்ந்து
 அதனாற் காலப்பழமை தேறியதும், கல்லாதர்க்குக் கல்விநலந்துப்த்த
 சங்கத்தாரை எடுத்துக்காட்டிய முனிவருரையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும்,
 'உப்பக்கனோக்கி' என்னும் அரும்பொருட்டுச்செய்யுட்டு உவமனையும் பொரு
 னையும் இயைத்துக்காட்டிய உரைநலனும் பிறவும் மனத்தை வியப்புறச்
 செய்து மகிழ்விக்கின்றன.

iv

இவர்கள் சங்கப்புலவர்பாடல்கொலோவென ஐயுற்ற வள்ளுவமலைச்
 செய்யுளொன்றுகொண்டு இப்பொய்யில்புலவர்வாழ்க்கைப்பேற்றுக்குக்
 கூடலை யிடனாக்குதல்கூடுங்கொலோவெனின், அறவே பிரமாண
 மில்லாதகூற்றைநோக்க இஃது எத்துணைவலியுடைத்தென உற்றுநோக்கு
 வர்க்கு அமைபுமென்க. சங்கம்வளர்ந்த தனிப்பெருங்கூடலில் மங்கல
 வாழ்க்கை வளப்பெறத்தோன்றிய வள்ளுவப்பெரியாரை அவர்மாண்பு
 நிலையோர்ந்து வலிந்து மயிலைக்கு ஈத்துச்சென்றார்வலிநிலைபளந்து,
 இகல்பொருதழித்து, மீண்டும் நம் பாடல்சால்கூடலிற் பண்புறக்கூட்
 டிய பாரதியார்பெருதளி தமிழகத்தாருள்ளத் தொளிரும் ஒரு பெரு
 மணியாகும்.

வள்ளுவர்வாலாற்று மலர்வனத்தில், அவர் வாழ்க்கைச்செய்திக
 ளாகிய வனப்புமிக்க நறுமணங்கமழும் மெல்லிய அரும்புமலர்கள் நிறைந்த
 பயன்றரு சிறுபூஞ்செடிகளை, அகாப்புறச்சான்றுகள் யாதுயின்றிச் செவீத்
 தொடர்வழக்காய் நீண்ட பலகாலமாக வழங்கிவந்த - புலைக்குடிப்பிறப்பு—
 மயிலைவாழ்வு — ஏலேலசிக்கர்தொடர்பு — கூடற்சங்கவென்றி — கால

அணிமை—ஆரியமுதலானபற்றி அறம்பாடியது - என்னும் இன்னொரு
 ரன்ன பெயர்ப்பிசெய்துகளாம் பயனில்பெருமரங்கள் பண்டையருத்
 தெரியவொட்டாது வேருன்றி யடர்ந்திருத்தலைக் கண்ட நம் பராநியார்,
 செப்பமுற ஆராய்ந்து, தெளிவுரைகூறும் நாக்கோடரியால் அவ் வடர்
 பெருமரங்களை வெட்டி வேறறக்களைந்து, காண்போர் கண்ணும் மனமும்
 களிப்புறும்வண்ணம் அப் பண்டைப் பயன்ற நுமலர்வனத்தைப்படுத்துக்கிப்
 பழமுது நூற் குறிப்புக்களாகிய தெண்ணீர்யாய்ச்சிச் செழிப்புறவளர்க்க
 முற்பட்டன ரென்பதே என் கருத்துரையாகும்.

இன்னும் இவர்கள் பொருளொடுபெருநூற்றும் உரைபல வுலகுக்
 கீந்த நிலைபெறும் உயர்புகழ்பெறுகவேன்பது என் உளத்தியல் வாழ்த்
 தாகும்.

மகிபாலன்பட்டி, }
 9—6—29. }

மு. க. நேசன்.

மு ன் னு ரை .

தமிழகத்தில் தலைநின்ற தமிழ்ச்சான்றோர்பலரையும்பற்றி அவர்
 குடிப்பழிப்பான பல ஆபாசக்கதைகள் சமீபகாலங்களில் எழலாயின.
 திருவள்ளுவர், நக்கீரர், கம்பர் முதலிய பெரியாரைபெல்லாம் எளிதில்
 வேளாசு பார்ப்பன ஆண்டுகளுக்கு இழிகுலப்பெண்டிரீன்ற மக்களைச்
 சிலர் கதைக்கின்றனர். எனினும், இக்கதைப்பவர்துணியைவிட, அக்
 கதைகளைச் சிறிதும் தடையின்றியேற்கும் தமிழ்மக்களின் தற்காலநிலை
 வியப்பும் விசனமும் விளைக்கின்றது. வள்ளுவரைப்பற்றிய கதைகளை
 ஆன்ற நூற்சான்றுகொண்டு ஒருவாறாக நான் சிறிது ஊன்றி விசாரிக்க
 லானேன். என் ஆராய்ச்சியிற் கிடைத்த சில கருத்துக்களை முதலிற்
 சில நண்பர் வேண்டுகவின்படி பண்டிதர்சிலர்முன்பு திருச்சிராப்பள்ளி
 யில் 1925-ம் வருடக்கடைசியில் வெளியிட்டேன். அப்போது அவர்கள்
 என் கருத்துக்களை ஆதரித்து ஊக்கினார்கள்.

பிறகு, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், வாலிபகிறிஸ்தவசங்கம் என்பவற்றின் துணையாதரவில் மதுரை ஐக்கியகிறிஸ்தவகலாசாலையில் சில உபநிதியாசனங்கள் நிகழ்த்தப்பெற்றன. அவற்றுள் ஒன்று 1926-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் 25-உ ரேவரண்டு H. A. பாப்லிதுரையவர்களின் தலைமைக்கீழ்க் கூடிய பெருங்கூட்டத்தில் திருவள்ளுவர்சரித்ததைப்பற்றி நான் செய்ய நேர்ந்தது. அங்கு அப்போது விஜயம்செய்திருந்த சேதுஸமஸ்தான மகாபண்டிதரான பிரம்மபுரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள், சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா ஒன்றைச் சுட்டி, அதனால் வள்ளுவர் கீழ்க்குலத்தவர் என்னும் கதை வலிபெற நிற்பதைக் குறிப்பிட்டார்கள். என்னிடமிருந்து தக்கசமாதானங்கொண்டு என்னை ஊக்கும் அவர்களின் நன்றைக்கத்துக்கு நான் பண்டிதரவர்களுக்கு நன்றிகூறி, அக்கதை அப்பாட்டால் எவ்வித ஆதரவையும் பெறாமையையும் அப்பாட்டு அக்கதையின் உண்மையை ஆராய்ந்து அங்கீகரிக்கும் நோக்குடையதண்டென்பதையும் எடுத்துக்காட்டினேன். பிறகு பண்டிதரவர்களும் பிறரும் வேறு ஆட்சேபம் ஒன்றுமின்றி என் கருத்துக்களை ஆமோதித்தார்கள். அன்று அங்கு அல்புபநிதியாசனத்தைக் கேட்டிருந்த தமிழ்ச்சங்கத்துத் தலைமைக்கணக்காயர் பிரம்மபுரீ திரு. நாராயணயங்காரவர்கள் விரும்பியபடி பின் அக்கருத்துக்களைச் செந்தமிழில் 24-ம் தொகுதி 9, 10 பகுதிகளில் எழுதி வெளியிட்டேன்.

சமீபத்தில் சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் வேண்டிக்கொண்டபடி இவ்வாண்டில் சென்ற மார்ச்சுமீ 11, 12 தேதிகளில் நான் பச்சையப்பன் கல்லூரியிற்செய்த இரண்டு உபநிர்யாசங்களில் முதலது திருவள்ளு வரைப்பற்றியதாகும். அப்பொது சர்வகலாசாலைப்பிரதிநிதிகள் யாருமே வரவிட்டாலும், மஹாமஹோபாத்தியாய பிஞும்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதைய ரவர்கள், பண்டிதர் ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்காரவர்கள், சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ்லெக்ளிகள் பதிப்பாளியர் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை யவர்கள், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கக்காரியதரிசி திருவாளர் T. C. ஸ்ரீநி வாஸையங்காரவர்கள் போன்ற தகவுடைப் பெரியார் பலர் கேட்டு உடன் பாடுகூறி என்னை ஊக்கினார்கள். உபநிர்யாசமுடிவில் மஹாமஹோபாத்தி யாய ஐயரவர்கள் என்னை ஆர்வதித்து அன்போடு ஆதரவுகூறினார்கள்.

நான் மதுரைக்குத் திருப்பிவந்தபிறகு தம்மிடம் மஹாமஹோ பாத்தியாயரவர்கள் திருவள்ளுவரைப்பற்றிய என் ஆராய்ச்சியைப் பாராட்டியதோடு அதனைப் புத்தகமாக வெளியிடுவது நலமென்று அபிப் பிராயப்பட்டதாகவும் சங்கக்காரியதரிசி ஸ்ரீ T. C. ஸ்ரீநிவாஸையங்கா ரவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்ததோடு, தம் அதைத் தமிழ்ச்சங்கப்பிரகா மாகவே வெளியிடவிரும்புவதாயும் சொன்னார்கள். அவர்கள் விரும்பி யான்கு இது செந்தமிழ்ப்பிரகாசமாக வெளிவருகிறது.

நான் எதிர்பாராதவண்ணம் என்னை ஊக்கிய பெரியர்களுக்கும், என்கட்டுரைக்கு மதிப்புரை தந்துதவிய புலவர்கட்கும், இக்கட்டுரை வெளியிட்டடை விரும்பி மேற்கொண்ட தமிழ்ச்சங்கக்காரியதரிசிபுலவர் கட்கும் நான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

என் கருத்துக்கள் துணிர்த்தமுடிபுகளென்று கொள்ளவேண்டா, வழங்கும் பல கற்பனைக்கதைகளையும் நம்பி அவற்றை அப்படியே பரப்பிவரும் குணத்தைச் சிறிது மறந்து, “எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்டினும் அப்பொருள் - மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” எனும் பொய்யில்புலவர் பொருளுரைபைக் கையாளத் தமிழ்மாணுக்கரை என்கட்டுரை எனைத்தளவும் தூண்டுதற்கு உதவுமாபின், அனைத்தளவு என் சிறுமுயற்சிக்குப் போதிபகைம்மாறு பெற்றவனுவேன்.

உ

திருவள்ளுவர்.

—இஃ—

சங்கப்புலவர்சரிதங்களுள் ஒன்றுமே சரியாகத் தெரிந்தபாடில்லே. நீண்டஇடைக்கால இருனால் விழுங்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பலமாக வேண்டும். சிநிலமாண பழைய கவடிகளைத் தேடிபெறத்துச் சென்ற சிலவருடங்களாக அச்சியற்றிவெளிப்படுத்திவரும் சில பேரூபகாசிகளின் அரியமுயற்சியாற் கிடைத்துள்ள சில சங்க இலக்கியங்கள் திரிபு பழம் பண்டைத் தமிழகச்செய்திகளிலிருந்தும் தக்கசாதனங்கள் வேறுகிடையா. கிடைக்கும் சில சங்கநூல்களிலும் சங்கப்புலவர்சரிதம்பற்றிய குறிப்புகள் காண்பது அரிது. இந்த நிலையில், திருவள்ளுவரைப்பற்றிய சரிதக் குறிப்புக்களைத் தெளிந்து காணிக் கனிதன்று. எனினும், சங்கநூல்களிலும் பழைய பாட்டுக்களிலும் கிடைக்கும் சில குறிப்புகள் வள்ளுவர்சரிதமுழுமையையும் திரட்டித்தரவேண்டும், தற்காலத் தமிழலகில் வழங்கிவரும் அவர்களைதான் உண்மையை ஆராய்வதற்கு ஒருவாறு உதவுகின்றன. அவைபற்றி உற்றுநோக்குவதால், பிரஸ்தாபங்கதைகளில் நம்பிக்கை நலிவடையக் காண்போம்.

வள்ளுவரின் காலம், ஊர், குடிப்பிறப்பு, சமயம் முதலியவற்றைப் பலரும் பலபடியாகப் பேசிவருகின்றனர். இவைபற்றிய தற்காலப் பிரஸ்தாபங்களுக்கு உள்ள ஆதாரங்களைச் சிறிது விசாரிப்போம்.

கடைச்சங்கத்தின் கடைக்காலத்திற் சங்கப்புலவர் இறமாப்பயடக்கின அவதாரபுருடர் வள்ளுவர் என்பார் பலர். இறவாப்புகமுடைய

தம் குறணூலைக் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றவந்த வள்ளுவரைப் புறக்கணித்து, அவர்தம் அரியநூலையும் அவமதித்த சங்கத்தாரை வள்ளுவர் தம் தெய்விகத்தன்மைபாற் பொற்றாமரைக்குளத்தில் விழ்த்தி அலமாச்செய்ததாயும், புலவர்கள் வள்ளுவரையும் அவர் தம் குறணூலையும் புனைந்துபாடித் தம்முயிரை இரந்துபெற்றதாயும், குறட்புகழின் பிறப்பே சங்கப்புகழின் இறப்பாகமுடிந்ததென்று கதைப்பார்பலர்

*இது, சென்னைச்சுவகலாசாலையார் வேண்டியாங்கு நாளிது 1929-ம் ஆண்டு மார்ச்சு 11 உ பச்சையப்பன்சுவகலாசாலையில் நடந்த உபந்யாச விரி.

கதைக்கின்றனர். சிலதலைமுறையாகப் புலைமடைத்தக்கலப்புடைய பார்ப்பான் ஒருவனுக்கும் புலைப்பிறப்பும் பார்ப்பனவளர்ப்புமுள்ள கீழ்மகள் ஒருத்திக்கும் பிறந்த சிறார் எழுபநூள், கடைமகவிவ வள்ளுவரென்றும், குறிசொல்லுபவரும் பறையருக்குப் புரோஹிதருமான வள்ளுவவகுப்பினரால் வளர்க்கப்பெற்றவையின் வள்ளுவரென்பது இவருக்குக் காரணப்பெயராயிற்றென்றும், இவர் மரிலாப்பூர்வணிகளுள் ஏலேல சிங்கனல் வறுமைவருத்தங்கள் நீக்கப்பெற்று வாசகியென்னும் வேளாண்மகளை மணந்துவாழ்ந்து மதுரைச்சங்கவிறழித்துப் பேறு பெற்றாரென்றும் தற்காலக் கதைகள் கேட்கின்றோம். இவற்றுள் ஒன்றுக்கேனும் பழநூலாதாவு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கடைக்குஞ் சில பண்டைக் குறிப்புக்களும் இக்கதைகளின் பொய்மைகுறிக்கக் காண்கின்றோம்.

முதலில், வள்ளுவர் மூன்றாஞ்சங்கத்தை முற்றுவித்தவரலாற்றின் உண்மையைச் சிறிது துருளி யாராய்வோம். குறட்குவிட்களிற் காணப்படும் திருவள்ளுவமலை எனும் புனைந்துரைப்பாட்டுக்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு இக்கதை நடக்கின்றது. வள்ளுவமலை உள்ளபடி கடைச்சங்கப்புலவரார் பாடப்பட்டதானா? என்ற வினா நிற்க; அப்புலவர்பாக்களே வள்ளுவமலையெனக்கொள்ளினும், சங்கப்புலவர் வள்ளுவரை அவமதித்து அவரால் வீறடக்கப்பட்டதற்கேனும், அவர்தம் இறவாக்குறணூல் அப்புலவர்முன் அரங்கேற்றப்பட்டதற்கேனும் ஆன்ற சான்று ஏதும் அவ்வள்ளுவமலைப்பாக்கள் சுட்டக் காண்கின்றிலம். கடைச்சங்கப்புலவரார் பாராட்டிச் சேமித்துவைக்கப்பட்ட

நூற்றிரட்டுக்களுள் அப்புலவாசிலர் புனைந்துரைத்த பாக்கள் காணப் படுகின்றன. கடைச்சங்கத்தார் நூற்றிரட்டுக்களில் திருக்குறளும் ஒன்றென்பது தமிழர் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிவதாகும். அத்திரட்டு நூல்களுள்ளும் வள்ளுவர் நூல் தலைசிறந்ததென்பதற்கு இடைகெடுங் காலம் பிற பலநூலும் வழக்கிழந்தொழியவும், என்றும் பிரபலநூலாகக் குறள் நின்று நிலவியதே போதிய சான்றும். நாம் அறிந்த சங்கத் திரட்டு நூல்களாவன: பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கிழக்கணக்கு முதலியன ஆம். இவைவனைத்தும் கடைச்சங்கப்புலவர் சிவற்றியளவும், அவர்க்கு முற்பட்ட புலவர் இயற்றியவற்றுள், சேமித்த

3

வைக்கத்தக்க சிறப்புடையனவாகக் கடைச்சங்கத்தாரும் பிறரும் கண்டு திரட்டியனவுமாக முடியும். இத்திரட்டு நூல்களுள், தகவுமிகவுடைய திருக்குறளினபெருமைநோக்கிச் சங்கப்புலவரனைவரும் இதனைப் புனைந்து பாடியிருக்கலாம். அன்றி, வேறுசில நூல்களுக்கும் இவ்வாறே அவரனைவரும் சிறப்புக்கவிகள் தந்திருப்பின் அந்நூல்கள் வழக்கிழந்த காலத்தே சிறப்புப்பாயிரச்செய்ப்புட்கள் இறப்பின்வாய்ப்பட்டும் இருக்கலாம். குன்றவழக்குடைக்குறளொடு அதன் புகழ்மலைப்பாக்களும் நின்று நிலவிவந்திருக்கலாம். இகனானமை எப்படியாயினும், திரு வள்ளுவமாலையில் வள்ளுவர் கடைச்சங்கத்தின் கடைக்காலத்திற் சங்கத் தை வீற்றித்த கதை சுட்டிப் குறிப்பு ஒன்றேனும் இல்லை.

கடைச்சங்கக் கடைநாளிற் றேன்றித் தம் குறளால் அரங்கேற்ற தலிசரிடையே வள்ளுவர் மதுரைச்சங்கத்தை அழித்த கதை மெய்யா மேல், புலவர் சங்கிருந்து இயற்றிய பழம்பவனுயல்களிற் குறளடிகள் குறிக்கப்படக் கரணாவில்லை. மூன்றஞ்சங்கப்புலவர் நூல்களிலேயே சுட்டப்படமுடியாத பின்வந்த திருக்குற ளருந்தொடர்கள், அச்சங் குத்தாருக்குப் பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுந்து அவாற் பாராட்டிச் சேமித்துப் பாதுகாக்கப்பட்ட பழந்தொகைப்பணுவல்களிற் சுட்டப்படு மாறில்லையென்பது ஒருகலை. ஆனால் மதுரைச் சங்கச் சுவர்நூல்கள் பலவற்றுள்ளும், அவர் போற்றுதற்கான அவருக்கு முற்பட்ட மிகப் பழைய தமிழ்த்திரட்டு நூல்களுள்ளும் வள்ளுவரும் அவரநூலும்

பலிவறிடங்களிலும் பாராட்டப்பட நாம் காணுகால், வள்ளுவரை அப் படிப்பாராட்டி யெடுத்தாளும் பாவலருக்கு அவர் சமகாலத்தவராதல் வேண்டிவதொன்று; அன்றேல் முன்னோதல்வேண்டிவதொன்று; இஃகன்றிக் காலத்தாற் சிந்திப்பாரகக்கருதற் சிபிபில்லையன்றி! தமக்கு முற்பட்ட இடைச்சங்கச்செய்யுளும் பிறவுஞ் சேர்த்துக் கடைச்சங்கத் தார் நிரட்டிய கவித்தொகை புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களிலும் குறளை மதிப்புடன் எடுத்தாளக்காண்கின்றோம். குறளடிகள் இவ்வாறு கடைச்சங்கப்புலவராலும் அவர்க்குமுற்பட்டபுலவராலும் எடுத்தாளப் பட்டதுமட்டுமில்லை; குறள்வாக்கியங்கள் அறத்தெய்வக்கூற்றாயும் வள்ளுவர் மெய்த்தெய்வப்புலவராயும் அவர் பலராலும் வாயாரவாயுத்தப்பட்ட வும் காணும்நாம், வள்ளுவர் அவர்க்குச் சமகாலத்தவரென்று கொள் ளுகின்றோம்.

4

ஊம் அவர்க்கு முற்பட்டவராகக் கருதலே சால்புடைத்தாம். புலவரெவ ரும் தம் காலத்தவரால் தலைசின்ற தேவநராவராய் மதிக்கப்படும் வழக் கம் யாண்டும் இல்லை. பெரும்பாலும் சமகாலத்தவரால் அவமதிப்பும் தா மியற்றிய நூலின் மெய்ப்பெருமைவலியாற் பிற்காலத்தவரால் மேம்பாடும் அடைவதே புலவருலகியல்பு. தெய்வப் பாவலராக வள்ளுவரைச் சங்கப் பழம்புலவர்கள் கூறுவதால், அவர்க்கு வள்ளுவர் நீண்ட காலத்துக்கு முற்பட்டவராவும், அவரறநூலின் இறவாச்சிறப்பு அந்நீ கரிக்கப்படுதற்குப் போதிய அவகாசம் அக்குறளுக்கும் அதளடிகளைப் பாராட்டி எடுத்தாளும் சங்கப்பழுவல்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்க வும் வேண்டும். இது சம்பந்தமாய்த் திருக்குறளடிகளைச் சிந்திக்கச் செய்யும் சில சங்கச்செய்யுட்டொடர்களை ஈண்டிக் குறிப்போம்:—

1. இறக்கண்கால் கொன்றிட வீழு மதித்துன்றும்

நல்லா விலாத குடி.

(1030)

நூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க ளென்ன

ழங்குகுல நைவவத னுட்பிறந்த வீரர்

தாங்கல்கட னுகுந்தலை சாய்க்கவரு தீச்சொல்

நீங்கலம்பட வார்டட னென்றெழுந்து போந்தான்.

(சீந்தா-காந்தருவ-6)

2. வேட்ட பொழுதி னவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினு டோள். (1105)

வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றிவிய வேய்மென்றோட்
பூட்டார் சிலைதுதலாட் புல்லா தொழியேனே.

(சீந்தா-தூண-192)

3. கடலன்ன காம முழற் று மடலேறப்
பெண்ணிற் பெநந்தக்க ில். (1137)

எண்ணில் காம மெரிப்பினு மேற்செலாப்
பெண்ணின் மிச்சது பெண்ணல தில்லையே.

(சீந்தா-தூண-148)

4. கூற்றத்தைக் கையால் விளித்தற்று வரற்றுவார்க்
காற்றதா ரின்னா செயல். (894)

5

யாணிச்சென் றியாண்டு முாராகார வெந்துப்பின்
வேந்து செறப்பட்டவர் (895)

வேந்தொடு மாறுகோடல் விளியுற்றார் தொழிலதாகும்.

(சீந்தா-தூண-239)

5. ஆக்கங் கருதி முதலிவிழக்கும் செய்கினை
ஊக்கா ரிவிடிடையார். (463)

வாணிக மொன்றற் தேற்றய் முதலொடுக் கோடு வந்தால்

ஊணிகர் தூட்டப் பட்ட ஆதிய வொழுக்கி னெஞ்சத்

தேணிகர் நிலைசு கோக்கு இருமுதல் கெடாமை கொள்வார்

சேணிகர் துய்யப் போகின் செறிதொடி. பொழிய வென்றார்.

(சீந்தா-காந்தநு-278)

6. இல்லாளை யஞ்சவா னஞ்சமற் றெஞ்சான்று
நல்லார்க்கு நல்ல செயல். (905)

இல்லாளை யஞ்சி விருந்நின்முகக் கொன்றநெஞ்சிற்
புல்லாளனாக.

7. உலகந் தழீஇய தொட்ட மலர்தலும்

கும்பலு மில்ல தறிவு, (425)

கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற கும்பாது

வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி—தோட்ட

கயப்பூப் போன் முன்மலர்ந்து பிற்கும்புவாளை

நயப்பாரு நட்பாரு மில்.

(நாலடி-நட்பாராய்தல்-5)

8. ஓநாநா னெழுநாள்போற் செல்லும் சேட்சென்றார்

வருநாள்வைத் தேங்குபவர்க்கு, (1269)

பெறினென்றும் பெற்றக்கா லென்ற முறினென்றும்

உள்ள முடைந்துக்கக் கால், (1270)

6)

ஊடற்குட் சென்றேன்மற் ரேழி யதுமறந்து

கூடற்குட் சென்றதென் னெஞ்சு, (1284)

.....

புலப்பேன்யான் என்பேன்மன் ஆந்நிலையே ஆவற்காணிற்
கலப்பேன் என்னுநிக் கையறு நெஞ்சே.

.....

ஊடுவேன் என்பேன்மன் ஆந்நிலையே ஆவற்காணிற்
கூடுவேன் என்னுநிக் கையறுநயி மெஞ்சே.

.....

துணிப்பேன்யான் என்பேன்மன் ஆந்நிலையே ஆவற்காணில்
தனித்தே தாழும் இக்தனி மெஞ்சே.

எனவாக்கு

பிறைபுணா போற்றுதல் தாமெண்ணி யவ்வெல்லாம்

தறைபோத லொல்லுமோ தூவாகா தாக்கே
அழைபோது நெஞ்சடை யார்க்கு.

(கலி-67)

9. தஞ்சங்காற் றோண்டேல ராகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்த ராவர் விசைந்து.

(1218)

ஓ ஓ கடலே,

தெற்றெனக் கண்ணுள்ளோ தோன்ற இமையெடுத்தும்
பற்றுவுளை எகிற்பான் விழிக்குங்கால் மற்றுமென்
நெஞ்சத்துள் னோடி பொளித்தாய்க்க தஞ்சாநோய்
செய்யு மறனி லவன்.

(கலி-144.)

10. காமமும் காணு முயிர்காவாத் தூக்குமென்
நோனா உடம்பி னாகத்து.

(1163)

7

11. காம முழந்து வருந்தினுர்க் கேம
மடலல்ல தில்லை வலி.

(1131)

நலிதநக் காமமுற் கொலையு மென்றிவ்
வலிதின் உயிர்காவாத் தூக்குயாக் கெண்ண
நலியும் விழுமம் இன்னி.

(கலி-142)

காமக் கடும்பகைநிற் றோன்றிகேசற் கேம
மெழி றுத லித்தனில் மா.

(கலி-139)

12. ஈழிளிண னுதுவ துண்டோ பிழிநிணும்
தந்நேயம்போற் போற்றாக் கடை.

(315)

சான்றவர் வரழியோ சான்றவர் எண்ணும்
பிறர்கோயும் தந்நேயம்போற் போற்றி அறனறிதல்
சான்றவர்க் கெல்லாம் கடனா விடாவிதற்க
சான்றீர் உமக்கென் றறிவுறுப்பென்.

13. குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வசிவன்று வேந்தன் றெழில். (549)

குடிபுறங் காத்தோம்பிஞ் செங்கோலான் விபன்றனை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாக்கு அவர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீவன்றாற் பசப்பே.

(கலி-130)

14. தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தரின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுறும். (263)

நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் மறையாவா
நெஞ்சத்திற் குறுசிய காரியில்லை யாகாசின்.

(கலி. நேய்தல்-8)

15. சளித்தறியே னெஃபது கைனிடுக நெஞ்சத்
தொனித்தனூஉ மாங்கே மிசும். (928)

... .. கரமம்

மறையிறந்து மன்றுபடும். (1138)

தொழுகாங்,

காணமை புண்ட கருக்கள்ளை மெய்கூ
நாணது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
காந்தனூஉங் கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்.

(கலி. முல்லை-செய்-15)

16. நாடாது நட்பளிற் கேடில்லை நட்பின்
வீழில்லை நட்பான் பவர்க்கு. (791)

நாடி நட்பி னல்லது

நட்டு நாடார்தம் மொட்டியோர் றிறத்தே.

(நற்றிணை-32)

17. பெயக்கண்டு நஞ்சுண் டமைவார் நயத்தக்க
நாகரிசும் வேண்டு பவர். (580)

முந்தையிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்
நஞ்சு முண்பர் நனிநக கசிகர்.

(நற்றிணை)

18. நீசின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்,
வானின் றமையா தொழுக்கு.

(20)

நீசின் றமையா உலகம் போலத்
தம்பின் றமையா நநயந் தருளி.

(நற்றிணை-1)

19. சிறப்பினும் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉந்
காக்க மெவதே உயிர்க்கு.

(31)

அறத்தான் வருவதே யின்பம்மற் றெல்லாம்
பறத்த புகழு மில.

(39)

சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்படுதே தோற்றம் போல.

(புறம்-31)

9

20. பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின்
அநுநோக்கி வாழ்வார் பலர்.

(528)

வரிசை யறிதலே வரிதே பெரிதும்

சுத லெளிதே மாவண் டோன்றல்

அநுநற் சுறித்தனை யாபிற்

பொதுநோக் கொழிந்தி புலவர் மார்ட்டே.

(புறம்-121)

21. நட்பார்க்கு நல்ல செயலின் சிவபந்ததே
ஓட்டாரை ஓட்டிக் கொளல்.

(679)

நட்பார்க்கு நல்ல செயலினிது வந்துணையும்

ஓட்டாரை ஓட்டிக் கொளல்த விட முன்னினிதே.

(குலியவைநாற்பத - 18)

22. பற்றற்ற நன்னை திரும்புந் தமற் ற

நிலைமையா காணப் பரிசு.

(319)

அற்றது பற்றெனி துற்றது விடு.

(திருவாய்மொழி-1-2-5)

23. ஆரா வியற்கை யவாரீட்சி அந்நிலையே

பேரா வியற்கை தரும்.

(370)

சென்றால் ஈன்பத் துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பகையற்றால்
அன்றே அப்போ தேளி டதுவே விடு வீடாமே.

(திருவாய்மொழி. 8-8-6)

24. அங்கணத்து ளுக்க வரிழ்தற்று.

(720)

ஊக்கைதக்குழியி லமுதம் மாய்வதுபோல்.

(பேரியாழ்வார்திருமொழி-4-6-9)

25. ஒருமையு ளாமையோ கைந்தடக்க லாற்றினிள்,

(126)

ஒருமையு ளாமையோ லுள்ளைந் தடக்கி.

(திருமந்திரம்-முதந்நந்திரம்-21.)

26. நாடொறு நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்

நாடொறு நாடி கெடும்;

(553)

2

10

நாடொறு மன்னவ னுட்டிற் றவநெறி

நாடொறு நாடி யவனெறி நாடானைல்

நாடொறு நாடி கெடுமுட னண்ணு மால்

நாடொறுஞ் செல்வ நாபதி குன்றமே.

(திருமந்திரம்-ஔவாசதோடம்-2.)

27. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடொழுகின் மற்றழிக் குச்

சார்தரா சார்தரு நேய்.

(359)

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடொழுகின் என்றவையால்

சார்புணர்வு தானே நியானமுமாய்—சார்பு

கெடொழுகி னல்ல சமாதியுமாய் கெதப்

படவருவ தில்லைகிளைப் பற்ற.

(திருக்களிற்றுப்படியார்)

28. தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி

வலைப்பட்டார் மற்றையவர். (348)
 தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மபங்கி
 வலைப்பட்டார் மற்றையவ ரென்று—நிலைத்தாநி தின்
 தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ ருரைத்த
 மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாமல்.
 (உமாபதிசீவாசாரியர் நெடுகவிதூது)

29. அயர்சென்ற
 நானெண்ணித் தேய்ந்த விரல். (1261)

நெடும ணிஞ்சி நீணகர் வரைப்பி
 நெடுவுறழ் நெடுஞ்சுவர் நாள்பல வெழுதிச்
 செவ்விரல் சிவந்த வவ்வரிக் குடைச்சு
 லணங்கெழி லரிவையர்.
 (பதிற்றுப்பத்து-88.)

30. பிறர்க்கென்னு முற்பகற் செய்பிற் றமக்கென்னு
 பிற்பகற் றுமே வரும். (319)

11

முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தக்கேடு
 பிற்பகற் காண்குறா உம் பெற்றிகரண்.
 (சீலப். வஞ்சீனமலை. வரி-3, 4)

31. தெய்வம் தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
 பெய்யெனப் பெய்யும் பழை. (55)

தெய்வம் தொழா அள் கொழுநற் றொழுவானைத்
 தெய்வம் தொழுதகைமை திண்ணமால்—தெய்வமாய்
 மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணசி
 விண்ணகமா தர்க்கு விருந்தி.
 (சீலப். கட்டுரைகாதை)

தெய்வம் தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
 பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமறை பென்றவய்

32. எந்நன்றி கொன்றாக்கும் உய்யுண்டா முய்யில்லை

செய்ந்நன்றி கொன்ற மகத்து.

(110)

நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்

செய்தி கொன்றார்க் குய்தி யில்லென

அறம்பாடிற்றே யாயிகழ கணவ.

(புறம்-34)

இன்னும் இத்தகைய மேற்கோள்வாக்கியங்கள் பல எடுத்துக் கட்டலாமாயினும் சங்கு இவை போதியவாம். இவ்வாறு உரைபொரு பொருளும் உறழும் பலவிடங்களையும் காட்டுமிடத்துக் குறளாசிரியரே அவற்றைப் பிறநூல்களினின்றும் இவல்லகொண்டிருக்கலாகாதே எனின், இவ்வாக்கியங்களின் பொருளைக் கருதும் நடைப்போக்கும் மற்ற பகைத்துவார்க்குக் குறளே பிறநூல்களையாருக்கு மேற்கோளாதல் வெள்ளிடைமலையாம். அன்றியும், சாத்தனார் மணிமேகலையிலும், ஆலத்தூர்கிழார் புறப்பாட்டிலும் குறளேப் பாராட்டப்பட்ட கண்டிவைத்தும், குற

12

ளாசிரியர் பிறநூலினின்று இவல்லகொண்டாரெனக் கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாக்கூற்றும். எனவே சங்கப்புலவர் பலராலும் எடுத்தாளப்படுகின்ற குறள் அவர்களுக்குக் காலத்தான் மந்திரிபுத்தாலை ஒருதலை அன்றியும், கடைச்சங்கப்புலவரான சாத்தனார் 'பொய்யில் புலவன் பொருளுரை' யெனவும் ஆலத்தூர்கிழார் 'அறம்பாடிற்றே' எனவும் குறளையும் அதனாசிரியரையும் போற்றிப்பிணக்ககணும்காம், இப்பழம்புலவரார் குறள் மெய்மறை யெனவும், அதனாசிரியர் பொய்யா அறக்கடவுளெனவும் பாராட்டப்படுகின்ற வள்ளுவரின் மெய்ப்பொருளும் அப்புலவருக்கு வெகுண்டகாலத்துக்கு முன்னே நிலையேறகடக்குநுக்கவிண்ணொண்பதை எளிதற்றெளிப லாகும். நமக்குக் கிடைக்கும் சங்கநூல்களெல்லாம் கடைச்சங்கப்புலவ ராலேயே இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்ளும் இல்லை. சில புறப்பாட்

டுக்களும் கலிகளும் இடைச்சங்கப்புவலாராலேனும் வினையதாலும் கடைச்சங்கத்திற்கு முற்பட்ட புவலாராலேனும் ஆக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். அவர் நூல்களிலும் குறள் எடுத்தாளப்படுதலால் வள்ளுவர் கடைச்சங்கக் கடைக்காலத்தவருயிலே முதலிடக்காலத்தவருயிலே; அச்சங்கத்துக்கு பெரும்பல்லாண்கட்கு முன்பிருந்தவாவொன்பது இனிது போதரும்.

இனி, தொல்காப்பியம் முதற்சங்கக்காலத்து ஆக்கப்பெற்று இடைச்சங்கத்தாருக்கு இலக்கணமாயிற்றென்பது தமிழொல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததென்று. கடைச்சங்கக்காலத்தினும் தொல்காப்பியம் ஆட்சியிளிந்ததாயினும், அந்நன்றிகளுக்கு மாறுபட்டவழக்குக்கள் அச்சங்க நூல்களிற் பயிலக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக: மொழிக்கு முதலாகாதென்று தொல்காப்பியர் விதந்துவிலக்கிய சகாததை முதலாகக்கொண்ட தமிழ்மொழிகள்பல கடைச்சங்க இலக்கியங்களிற் பயிலக் காண்கின்றோம். வள்ளுவர் நூலில் வடசொல்லாய்வந்துவழங்கும் சமன், சலம் என்ற இரண்டொன்று தாய்ந்தனிந்தமிழ்ச் சகா முதன்மொழிகள் காணல் அரிது. இதனால், தொல்காப்பியவிதிகள்கில வழக்கமுற்ற கடைச்சங்கக் காலத்துக்குமுன்னரே அவ்விதிகள் பிறழாமற் பேணப்பெற்று இடைச்சங்கப் பழங்காலத்தைப்பித்த வள்ளுவரின் குறள் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிப்பதும் இயுக்கமாக.

சாணக்கியர் முதலிய ஆரியரீதியூல்களினின்று அறங்களைத் திரட்டி வள்ளுவர் நூல்கள்படுத்தியிருக்கவேண்டுமென்றும், ஆகலால், சாணக்

13

கியர் முதலியோருக்கு வள்ளுவர் பிற்காலத்தவராயிருக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். இதற்குப் பரிமேலழகர் 662-ம் குறளின் விசேடக்குறிப்பில் “வியாழ வெள்ளிகளது துணிபுதொகுத்துப் பின் நீதிநூலுடையார்கூறியவாறு கூறுகின்றமை” என்று எழுதியுள்ள வாக்கியத்தை ஆதாரமாகக், அவ்வாக்கியத்திற்கண்ட ‘பின் நீதிநூலுடையார்’ என்ற சொற்றொடர் சாணக்கியர் முதலாயினரைச் சுட்டுவதாகக் கொள்ளின்றனர். இதுவே பரிமேலழகருக்குத்தாயின் அவர் விசேடமாகக்கூறியிருப்பார்? அன்றியும், பின் நீதிநூலுடையார் யாரேயாயினும் அவர்தம் வழிநூல்களுக்குக் குறள் சார்புநூலாகும் என்னுங்கருத்தைப்

பரிமேலழகர் இவ்வாக்கியத்தாற் குறித்ததாக ஏற்படுமாறில்லை. ஆழச் சிந்தித்தால் விபாழ வெள்ளிகளின் நீதிநூல்களுக்கூடக் குறளுக்கு முதனூலெனப் பரிமேலழகர் இவ்வாக்கியத்திற் சுட்டிலரென்பது தெற் றென விளங்கும். விபாழ வெள்ளிகளின் துணியுகளைத் தொகுத்த ஆரியநீதிவழிநூலுடையார்முறைக்கும் குறாசிரியர் அறம்வகுத்த முறைக்கும், எடுத்துக்கொண்ட குறட்பொருள்பற்றியுள்ள ஒப்புமையை இவ்வாக்கியத்தாற் கூறிபதன்றி, சான்றிப் பரிமேலழகர் காலமுறையால் முதல் வழி சார்புநூல்களாமாது வகுத்துக்கூறவந்தாரில்லை. இவ்வாறே பிற இடங்களிலும் குறட்கருத்துக்களோடு வடநூலுடையார்களாகை களின் ஒப்பும் மாறுபாடும் பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டிச்செல்லுதலும் கவனிக்கத்தக்கது.

சங்கத்தார்பாடியதாகக்கொள்ளப்பெறும் திருவள்ளுவமலைச்செய்புட் கள்பல குறளை ஆரியமறைகளுக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமாமென்று விசதமாகப் பாசாட்டுகின்றன. வேதங்களுக்கு மிகப்பெரிதாய் மனுவாதி வடமொழிநூலென்றுமே குறளுக்கு முதனூலாகாதென்னவகுறிப்பும் திருவள்ளுவமலைச்செய்புட்களிற காணலாம். இவ்வாறு மனுவாதி வட மொழி அறநூலுடையாரே வள்ளுவருக்கு முதனூலுடையாராகாத போது, அவ்வாறு பின்பற்றிய மிகப் பெரிப்பட்ட சேவலம் நீதிநூலுடைய சாணக்கியாசிரியர் வள்ளுவருக்கு வழிசாட்டிகளாவது எப்படியோ?

மேலும், நீதி அறத்தில் அரசனால் வர்ப்புறுத்தப்படும் ஒருகூறைய மாகலின், அறநூல்களினின்று நீதிநூல்களைப்பிரித்தத் தொகுக்கலாவ தன்றிக் சேவலம் நீதிநூல்களினின்று அறநூல்களியற்றப்படுமாறில்லை.

14

பரிமேலழகரே பலவிடத்தும் நீதிநூலின்வேறா அறநூல்களுண்மை யைச் சுட்டியுள்ளார். திருக்குறள் அறநூலாகவே, அறத்தின் ஒருபகுதி யான நீதிகளைமட்டுக்கூடும் வடமொழிநூல்களின்வழிநூலாக வள்ளுவர் குறளை இயற்றினர் என்பது பொருத்தாகக் கூற்றும்.

இன்னும், ஆரிய சமஸாந்திரமறைவேறு, சாமிநூலுன்னாபு வேறாகும். இந்முறைகளையும் ஒக்கொணர்ந்த வள்ளுவர்நிந்துறள், தமிழ்மரபுவழிவாது பொருளினின்பகுதிகளான அகப்புறத்துறையறக்

களை மக்கள் வாழ்க்கைமுகவற்றக்காமாறு ஆராய்க்க ஆறுதிரிபிட்டு வடிக்க தெரிந்துவிடும் தரிசுநூல். தமிழ்ப்பாடும் ஆரியர் சம்பிரதாயமும் அழிக்கப் பங்குலகர் தம் குறவனாயின ஆக்காங்கே இவ்விருபெரு வழக்குக்களின் இயையும் மூலமும் எடுத்தாக்காட்டிச் செல்லுமழகுத யாபாட்டத்தக்கது. இவையிட்டுத் திருத்தறம், சாண்க்யோதி வட மொழி நீர் வற்றினாலன்றித் துயின் அயர்ந்தி ச சார்புனாலாக எழுந்த தெய்வர் தமது ஆய்மதிப்பும் காதலம் வெளிப்படுத்த வாதனதரிச் சரிதவுண்மை லுலக் குறவாயார். தமிழிற் பெருமைபடைய ஆனைத் தும் ஆரியநூல்களினின்று திரட்டப்பட்டிருப்பதாகக்காட்டி மகிழ்வார் இவர்க்கன்றி, நலிசிலையாருக்கு வள்ளுவர் தமர் தமிழில் தனி முதலற நூலேபாகுமென்பது வெள்ளிடைமலையாம்.

2. வள்ளுவர் குடிப்பிறப்பு

திருவள்ளுவர் 'ஆதி' என்றும் புலவனாகும் 'பரவன்' என்னும் பரப்பினரும் தம் பிறந்த எழுவரில் தீயேயர் என்று சிலசைர் சொல்லும் கதைகளின் கல்லைப்பலரும் நம்புகின்றார். இக்கதைபுனைப்போர், "அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வ" மாதையால், வள்ளுவர் தம் முத்தந்தரளில் '... ஆதி பரவன் முத்தந்தையலகு' என்றுதொடரார் தம் 'தந்தை தாய்ப் பெணர்' யுள்ளார்" — என்று கூறிக் தம்மேகரள் திறுவி விட்டதாக எண்ணி மகிழ்கின்றனர். இக்கதைக கவனவிதும்பும், இவர் விருப்புத் திக்கதையுமே ஆதாயமாவதன்றிப் பிறிது விமலமாம் கூட்டக் காணாம். முதலில் தாயனார் சடவுள்வழியாட்டு முதற்குறவளித் தம் பெற்றோரை உலகேதாற்படுத்திக்கு முதற்காரணமாகச் சட்டத்தணிவார என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இனி இப்பொருடையார் நாயனரின் முதற் குடியென்பதைப் பிறிதசான்றுகொண்டு திறுவிபடுகின்றனன்றே, இக்

குறளி லக்குரவர் பெயரைக் குறிக்க ஆசிரியர் கருதினார எனுமாராய்ச்சி எழுவேண்டும். ஐய மகன்ற ஆராய்க்கால் ஐயப்படுவதனையே ஆதாவாக் கொண்டு ஒரு சித்தார்த்தம்சொல்வது தருக்கமுற்றையா? முதற்குற விற்கண்ட 'ஆதி'—'பரவன்' என்ற சொற்கள் குறவாசிரியரின் பெற்றோரைக் குறிக்குமென்று விராசிக் கழுவன், அப்பொருடையபெற்றோருண்டெனக் கண்டறிபடுவண்டியது முதற்குடவனன்றே? குறட்டுசொற்

கனையென்கொண்டு அப்பொயரிய தெற்றே நுண்டெனவும், அப்பெற்றே நுண்மைபைச் சங்ககையற்ற பிழைமனமாதகன்னைக் குறன்மொழி உவவையெகுறிக்குமெனவும் அநுமனியிப்பது பிழைநிகரிச் அபிமானவாதகனலாம்; ஆனால் உண்மைகளும் வாதமுறைமாதகனென்பது வெளிப்படை.

இனி, 'பகவன்' என்பது இவ்வர்க்கையின்மொயொன்பதற்கு யாதொரு நூலாதாவுயில்லாததோடு, அதற்கு மாறாக "யானி, கூவற் றுண்டு பகதப் புலசெ, அதற்கு காதலி யாடி மேறினி, யின்னிசை பெழுவர்ப் பயத்தன ளின்னை" என்றும் குறுநூலுட்காரால் வள்ளுவரின் தந்தை 'யானிதத்தன்' எனும் வேதியன் என் குறுநுகதை யும் கேட்கின்றோம். இவ்விருகதைகளில் விவர்த்துவதென்ன? வேண்டிவதெது? இன்னும், 'பகவன்' எனும் சொல் திரிதிலும் இருக்கவேதத்திலும் அவ்வுருளிற் பாவிலவதன்றி, பாணியிவாதி வையாகானிகளின் விதிப்படிக்கும் வேதத்திற்குப் சிற்றியவடமொழி நூல்களிலும் 'பகவன்' எனும் பிரயோகம் காணலரிது. 'பகவன்' என்பதே சரியாவ ஆரியச் சொல்லாகும். இதனார் குறாமாசியர் பாணியிக்குமுற்பட்டவெனத் துணிதற் றிடமாவதன்றிக் கடைச்சங்கக்கடைக்காலவேதியெனொருவ னுக்குப் 'பகவன்' எனும் பெயருண்மை அசும்பாவிதமாகும். என்னத் தானும் இக்கதைக்குப் கடைப்பாவர்க்கதலன்றிப் பிரிதுபிரமாண மில்லை. பேரூரில்லாத பலர் பிறகாலத்திற் பரடிவைத்த தனிப்படல்களை பெரு பொருட்படுத்திப் பண்டைச் சரிநங்கன் துணியது, ஏதவினாவுக் காதா மாகுமன்றி, உண்மைதெளிதற் குதவுமா நிலலை. பல நூற்றாண்டி களுக்கு முன் பின் லிருந் திறந்த கச்சினுர்க்கினியர் பரிமேலழகர்களைக் கூட்டிவைத்துப் போட்டிசெய்சித்தும், காணிதாசன் போஜிமஜன் பவபூதிகளைச் சேர்த் தவர்தம்முட் சல்லாபச்சண்டை யுண்டுபண்ணியும் வழங்கிவரும் பல கதைகளையும் தனிச் செய்யுட்களையும் கேட்கும்

நாம், அனையதொரு பொறுப்பற்ற நாடோடிகளின் கதையை நம்பி அறத் 'தேவரை'ப் பறைப்புலையாக்கத் துணிவ தெவ்வாறு கூடும்? இன்னும், இக்கதைக்குப் பண்டைச் சங்கப்பாட்டுக்களிலேனும் பழைய பிற பனுவல்களிலேனும் ஓராதாரமும் பெறாமையோடு, குறட் பழஞ்சுவடிகளெதனிலு மிக்கதையின் சார்பான தனிச்செய்யுட்க ளொழு

தப்படாமையையும் கவனிக்கவேண்டும். திருவள்ளுவமலைமுழுதையும் தொன்றுதொட்டு வரன்முறையேவந்த குறட்சுவடிகளிலெழுதிவருவானேன்? வள்ளுவரும் அவருடன்பிறந்த பிள்ளைகளும், தாதைவாதையால் வேதனைப்படும் ஆதியன்னையைத் தெருட்ட அவர் பிறந்தவுடன் சேனைப்பால்தானுமறியாச் சிறுகுதலைவாய்திறந் துபதேசிக்கத் தெய்வக் கவிகளை அச்சுவடி பெயர்த்தெழுதிவந்தோர் புறக்கணித்துக் களைந்து கழிக்கக் காரணந்தான்னோ? குறளுக் குரைகண்ட பண்டிதர் பதின்மரும் இவ்வரலாற்றுச்சுவிகளைச் சுட்டாதொழிவானேன்? பிற்காலத்திற் பத்திவினயத்தடன் குறணூலை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய கல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் திருத்தணிகைச் சாவணப்பெருமானையரணைய அரிய தமிழ்ப்பெரியாரும் திருவள்ளுவமலைச் செய்யுட்களை மட்டுந் தழுவிப் பிறவற்றை நழுவவிட்டிருப்பதும் சிந்திக்கத்தக்கதன்றோ? நக்கிரையும் கம்பரையும் தமிழகத்திற் றலைநின்ற அறிஞரணைவரையுமே வேதியர்குருதி பாதி விரவப்பெற்றதாற் பெருமையற்றனரெனப் பல கதைகட்டி, அக்கலப்பற்ற தனித்தமிழநுள்ளே தகவுடையரில்லையென் றென்றைப் பொருளைச்சமாகச் சுட்டித் தம்முட் டாம் மகிழும் சில நவீன விற்பனரின் கற்பனைத்திறத்தையன்றே ஆதிபால் எழுவரை 'வேளாவேதியன்' காதலற்றுக் கடமையிறந்தகதைக நின்று நிதர்சனமாக்குகின்றது.

[கதைப்பவர்காட்டுங் கவிதைகளிரண்டு.]

இனித் "தேவை வள்ளுவனென்பாரோர்பேதை" யெனும் திருவள்ளுவமலைச்செய்யுளடியையும், "மெய்த்திருவள்ளுவனார் வென்றுயர்த்தார், கல்விநலந் துய்த்த சங்கத்தார் தாழ்த்தார், சோமேசர்" என்ற மாதவச் சிவஞானமுனிவரின் சோமேசர்முதுமொழிவேண்பாவையும் எடுத்துக்காட்டி, இவற்றால், திருக்குறளாசிரியரின் புலைக்குலப்பிறப்பு நாட்டப்படுவதாய்க் காட்டுவாரும் சிலரளர்,

ராற் பாடப்பெற்ற சொந்தியே சங்கையாழ் தெளிப்பாட்டொதொன்றில்லை. வள்ளுவரால் வெல்லப்பட்ட சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மீட்டும் தம் பிழைக்கிரங்கிக் குறியையும் அதுகுறியியையையும் புகழ்ந்துபாடியிருந்தால், ஒருவாறு அந் நாம் கேட்கும் கதைநாலாற்றேறி சிறிது பொருத்தங்கொள்ளும். ஆனால், சங்கப்புலவரோடு அசரீரி, சிவபிரான், கலைமகள், மூங்கையான உருத்திரசன்மர் முதலியோரும், அச்சேறி வெளிவராத சிலகுறட்சுவடிசளில் இன்னும் பலரும் பாடினதாய்க் காண்பரியும் பலபாக்களையும் திரட்டிக் குறட்சிறப்புப்பாயிரமாக்கிவைத்திருப்பதைச் சிந்திப்போர்க்கு, திருவள்ளுவமலைச்செய்யுட்களை வள்ளுவரற் பொற்றாமகாரிற் றள்ளப்பட்ட சங்கப்புலவர் தம் பிழைபொருட்கள் பாடின கதைகளின் உண்மை சங்கைக்கொடங்கும். அதனுடன் அச்செய்யுட்களை விதிராவித்துக்கவனிக்குங்கால், தேற்ற சங்கப்புலவர் மனங்கிந்து அத்தருணம் தக்கமுறையித்த கருத்தை யாப்படியே வெளிபிட்டதான கதைக் குறையை, ஒருவர் அல்லது ஒருசிலரே முன் சுவதான யோசனையுடன் பாடித் தொகுத்தபாண்மைபின் அப்பாக்களை நிரூபிக்கின்றன. வென்றுயர்ந்த வள்ளுவரைப் புகழ்வந்த சங்கப்புலவரின் பாக்கள் திருக்குறளியல்பும் பெருமையும் மட்டுங் குறிக்கவேண்டுவியல்பாகவும், திருவள்ளுவமலைச்செய்யுட்களை யுற்றுநோக்குவார்க்கு அவை திருத்தமாகப் பொருத்தங்காட்டுங் குறிப்புடன் எண்ணித்துணிந்து பாடிவைத்தபாட்டுக்கொள விளக்கமாகும். மேலும், கதை யின்படி பங்கமுற்ற சங்கப்புலவர் குறையிரங்கியற்றின தனிப்பாக்கள் குறளுக்குச் சிறப்புப்பாயிரமாமரில்லை; சிறப்புப்பாயிரம் செய்தற்குரிய "தன்னொசிரியன் தன்னொடு கற்றோன், தன்மாணுக்கன் தகுமுனாகாரன்" என் நின்றோருள் ஒருவரையாகலானும், சங்கத்தர் இன்றோர்வகையில் யாருமாகாமையாறு மென்க, திருவள்ளுவமலை குறணுவின் சிறப்புப்பாயிரமென வழங்கப்பெறுதலால் அதனைச் சங்கப்புலவர் செய்தனரென்றுக் கெளரவ உறுதிபெறுமாறில்லை. இவ்வுண்மை யெதுவாரினுமாதக. தற்காலம் அதனைச்சங்கையற்றதெனக்கொள்ளினும், அதனால் வள்ளுவர் புலையாமாறு தெளிதற்கில்லை. அவரைப் புலையாக்குவார் அதற் கெடுத்துரைக்கும் மெற்கோட்செய்யுள் இது:

“அறம்பொரு ளின்பம்வீ டெண்ணுமிந் நான்கின்

சிறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்

வள்ளுவ னென்பாரோர் பேதை; அவன்வாய்ச்சொற்

கொள்ளா ரறிவுடையார்”

(திருவள்ளுவமலை-2)

எனும் மாமூலப்பெயர்கொண்ட இந்தச் செய்யுளுக்கு “அமரணவ்யமான அரிய விபூரிய குறளற தூலையாக்கிய கடவுட்டன்மைவாய்ந்த தேவரை வள்ளுவனெனும் பெயர்கொண்டதொரு கேவலம் மனிதனாகவுட் கொண்டிடுகவாணுளாயின், அவன் நாயனின் தெய்விகத்தன்மையறிய மாட்டாத அறிவீனன்” என்று குறிப்பிடுத பொருளாகும். திருவள்ளுவ மலைக்கு உரைகண்ட சிறுத்தணிகைச் சரவணப்பெருமானையரவர்களும், பிறர்மகமாக “ஒளிக்குறிப்பினாலே சாநியிழிவுகொன்ற வள்ளுவனென பாண் எனினு மமையும்” எனப் பிறகுறிப்பிற் சுட்டினரெனும், தம் முன்னுரையில் “அறநூலக.....வேதப்பொருள்களாயிய நான்கனது கூறு பாட்டைத் தெரிந்து.....சொல்லிய தேவனை மறந்தாரினும் ஒருமனித னாக உட்கொண்டு வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒருவனுளாயின், அவன் அறிவில்லாதவனாவ்அச்சொல்லை அறிவுடையார் கொள்ளார்” என இப்பாட்டுக்குப் பொருள்குறிப்போதலும் சிந்திக்கத்தக்கது. வள்ளுவச்சொல் அவர்காலத்திற் புலைக்குலவகுப்பின்பெயரைத் தாங்க பிறசான்றால் நாட்டினுலன்றி, இக்களியில் வள்ளுவனென்பதற்கு இழி குலத்தோனென்ப பொருள்கொள்ளற் கவசியமே கிடையாது. அத்தகைய சான்று காட்டப்படாத நிலையில் இப்பொருளுரைப்போர் பிற கரலக்கதையைவைத்தே இக்கவிக்கு இப்பொருள்கூறமுயல்வதல்லால், இக்கவி அக்கதைக்கு மேற்கோளாமரநிலையென்பது மலையிலக்காம்.

இனி மாதவச் சிவஞானயோகிகளின் சோமேசர்முதலொழி வெண்பா சற்றேறக்குறைய 150 ஆண்டுகளுக்குமுன் எழுந்ததாகும்; அதனுள்,—

மெய்த்ததிரு வள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார், கல்விரலம்

துய்த்தசங்கத் தார்தாழ்ந்தார், சோமேசா—உய்த்தறியின்
 மேற்பிறந்தா மானினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்தும்
 கற்றா னனைத்திலர் பாடு

என்னும் வெண்பா வள்ளுவரைப் புலைக்குலத்தவாக்குவாரால் மேற்
 கோளாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

இக்கவியால், அதனைச் செய்தவர்காலத்தில் வள்ளுவர் ஆநிபாற்
 பகவனுக்குப் பிறந்த கதை வழங்கியதென்பதும், அக்கதையை அம்
 முனிவர் தம் முதுமொழிவெண்பாவிற்குச் சூட்டியுள்ளார் என்பதும் மட்டும்
 கிடைப்பதாகும்; மற்றப்படி அக்கதைக்கு முதிய முன்னுதரவுண்
 டென்பதெனும், அதன்சரிதவுண்மையை அம்முனிவர் ஆராய்ந்து
 துணிர்த்த தன்முடிபாகக் கரட்டவந்தாரென்பதெனும் அவர்வெண்பா
 வால் தெளிதற்கில்லை. எடுத்தகுறளுக்கு ஒருகதைகரட்டுமவசியத்தின்
 பொருட்டு அவர்காலத்திற் கேட்கப்பட்ட இக்கதையை அவர் தம் வெண்
 பாவில் முடைந்தாரென்பதே முறைபாமன்றி, மற்றிதன் உண்மையை
 ஆய்ந்து தெளிந்த நிலைபுறுத்தவந்த முனிவர்கருத்தெனக்கொள்ளின்
 அதற்குப் பல முரண்பாடு காண்கின்றோம். சச்சுக்கதை வள்ளுவர்
 வென்றடக்கியதற்கு வேறுசான்றின்பையை முன்னரே சூட்டியுள்ளோம்.
 அன்றியும், இம்முதுமொழிவெண்பாவிற்கு பின்னெடுத்தக்காட்டுங்
 குறளொடு இக்கதைபொதிந்த முன்னடிகள் முரணுவது வெளிப்படாட.
 'கீழ்ப்பிறந்தும் கல்லியுடைய சான்றோரின்பெருமை, மேற்பிறந்தும்
 கல்லாத கயவர்க்கில்லை'—என்பதை வலியுறுத்தவந்த குறளை யுதாரிக்கும்
 கதைரில், தேவரைத்தவிர யாவாலுமெதிர்க்கொணுக் கல்விநலம்பெருகப்
 பெற்றயயர்ந்த சங்கத்தாளைக் கல்லாதாரெனக் குறிப்பது பொருத்த
 மாமா? அக்குறிப்பு முனிவர்க்கில்லைஎன்பதைக் 'கல்விநலன்துய்த்த
 சங்கத்தார்' எனும் அவர்சொற்றொடர்விசேடமே விசதமாக்கும். இதுயு
 மன்றிப்பலிவறுகுலமும் தொழிலுமுடைய சங்கப்புலவரெனவரும் ஒக்க
 மேற்குல வயர்குடிப்பிறப்புடைய அணுகவே, கதைகூறுமாறு வள்ளுவ
 ரால் வெல்லப்பட்ட சங்கத்தாரெல்லாதும் "மேற்பிறந்தார்" எனவும் "கல்
 லாதார்" எனவும் முனிவர்கருத்த கிடனில்லை—முறைபுயில்லை அதனால்

இவ்வொருகன்கொண்டு கற்றுப்பாடுடைய குற்றமுடைமைக்காக
 வள்ளுவரைப் புலங்குடிப் புத்தவவது அவசியமும் அழகுநிலை.
 சிவஞானயோகிகளே ஆராய்ச்சியின்பயலாகத் தாம்கண்டமுடிபென இக்
 கதையின் உண்மையை நிலைநாட்ட நினைத்தாலும் அவாய்ந்த ஆகாய
 களையும் கொண்டமுடிவுக்கு அவர்கண்ட நியாயங்களையும் நாம் விசாரிப்
 பது முயற்சியேல், கண்டவர் தந்தவாயிதவலக்குநகர்க்கின்பிற் கேட்ட

கதைப்பாட்டில்முடைத்ததுகொண்டு அக்கதைக்கு அவரை ஆசிரிய
 ராக்கவும் அவர்கள்கொண்டதனை நிலைநாட்டவும் முயல்வது முறையன்
 றாகும்.

[பறைகீதல மறுகீதல் திறிப்புக்களாவன.]

இனி, வள்ளுவரின் குலமும் குடிப்பிறப்பும் கெட்டிடைநிலையில்
 மறைபட்டித் தெளிதற்கரிதாகும். பண்டைப் பெரியார்பிறப்பினத்தும்
 இவ்வாறே தேடரிய முயற்செய்யாகத் தெரிசென்றோர். நகீரர் முதலிய
 சங்கப்புவரரும், அவர்தமக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்ட
 கம்பாணிய கவிவாணரும் தத்தம் நூலளவில் தமிழகத்தே வாழ்வு பெற்
 றிருத்தலன்றி, மற்றப்படி அவர்களின் குலம் குடிசெயினக்கும் குறிப்
 புக்களொன்றும் கிடைக்கக்கூடாமல் காலிதாசன் முதலியவடமொழிமகா
 கவிகளும் இப்படியே அவர்தம் நூலளவில் திறுண்டு நமக்கு ஏதில
 ராகின்றனர். சரிதவுணர்ச்சியும் பரிதிசியும் தொன்றுதொட்டு நிலளி
 வரும் மேனாட்டிலுங்கூட அண்ணிய நன்னூற்றாண்டுகளுக்குள்ளி நந்த
 நாடகமறாகவியான ஜெகப்பிரியரின் (Shakespeare) ஜீவிதக்குறிப்
 புக்களையற்றியும் அவர்பெயரான் வழங்குவரும் நாடகங்களின்
 ஆசிரியத்துவத்தைப்பற்றியும் இன்னும் தீராத வாதப்போர் நிகழக்
 காணும் நாம், சரித்திரக்குறிப்புக்களில் ஆர்வமும் ஆகாயும் இல்லாத
 நமது நாட்டில் ஞாபகத்திற்கெட்டாத கண்ட பலநூற்றாண்டுகளுக்கு
 முன் எழுந்தலிற் மறைந்த பெரும்புலமை யருஞ்சடாரர் பிறங்கு
 மவர் நூற்கிரணவொளியால் கிடைத்தல்லால், அவரைப்பற்றிய பிற சிறு
 குறிப்புக்கள் தமிழகத்திற் பேணப்படாமல் கண்டு வியத்தற்கில்லை.

உலகையும் அதன் நிலைபற்றவழிவையும் வெறுக்கும் நம்மவர், மக்களின் குலம் குடி நிலைகளை மதிப்பதில்லை. இதுவா அறிவுறாதல்களைமட்டும் பேணிப்பேறாதுவான்றி, அந்நூல்செய்தார்வாழ்க்கைக்குறிப்புக்களை நம்மவர் பாாட்டும்பழக்கம் இல்லை. இதனால், குறவாசிரியரின் குடிப் பிறப்பும் மற்றும் அவர் ஜீவிதக்குறிப்புக்களும் இன்று இன்னத்தெனத் துணிந்து தெளிதற்குச் சான்று போதா.

எனினும், வள்ளுவர் புலைக்குலப்பிறப்பும் சால்புமுடையவனைக் கதைப்பவர் கதைப்பொடுபொருந்தாக் குறிப்புக்கள் ஈண்டுச் சில நினைக்கத்தகுந். பெற்றோர் பிணனலும் பெருங்குடிப்பெருமைபும் குறனுவிற்

21

பெரிதும் பாாட்டப்படுகின்றன. நற்குடிப்பிறப்பும் பிறந்தகுடியைப் பேணிப்பெருக்கலும் மக்கட்கு அழகுக் கடனுமாமென்று புலைக்குலவன் ஞவர் வற்புறுத்துவாரா? அன்றியும், அறம்பொருளின் பங்களையும் அவற்றின் துட்பங்களையும் நிறாற்படவிரிக்கும் வள்ளுவர் ஆன்ற துடிப்பிறப்பும் அரசவைப்பழக்கமும் உடையபொன்பதை அவர்குறள் பறைபறை கின்றதே. இன்னும், அவாறநூல் வேதமனைய ஆரியர் பழம்பெருநூல் களின் வடித்தசாரமென முழங்குபவர், பறைக்குலவள்ளுவர், வாலப்பரு வத்தே கல்விசேள்விகளால் சிறைந்து, இறவாக்குறள் பாடுமுன் தென் சொற்கடந்து வாசொற்கடலுக்கும் எல்லகண்ட ந எப்படிக்கடுமென்ப யோ? அவர்கால் புலைப் தரிமொடு ஆரியமும் பயின்று வருணயேத மழித்து அறவேர் அறிஞருடன் பயின்றவந்தனர் என்று கொண்டா லன்றி, பறைக்குலவள்ளுவர் தாம் நிருக்குறள்காட்டும் அறிவும் கல்வியும் அடைபுமாறில்லை. 'கல்வியும் கற்கவேண்டா றலும் அறம்பாட வந்த மலிதவுநவெரித்த கடவுள் வள்ளுவர்' என்பார்க்கு இவ்வாராய்ச்சி அவசியமில்லை. சால்பும் தூப்பமைபுமானதெய்வத்தன்மை எனைந்துடைய ராயினும் நரான மலிதவநக்கத்தினர் எனக்கொள்வோருக்குமட்டும் இனைய ஆராய்ச்சிகள் பொருளொடு பயனுடைத்தாம். ஆனால், தேவரைப் பிரமனவதாரமென்பாப்பாட்டு நாம் கேட்டறிபிவெண்விவதொன்றன்றி. அறப்பாட அவதரிக்குங் கடவுள், ஓதுவிக் தும் அந்தணராகாமலும், முறைசெய்யும் அரசனாகாமலும், பறைபறைபும் வள்ளுவரைப் பிறக்க வந்த சீகாக்க மென்றோ? அந்நிதர்மமெனும் சந்தனமுறைகளையும்

வருணவருப்புவனாயறைகளைபும் லீலைசிவரற அழித்தொழிந்தல், 'எல்லாவுயிர்க்கும் பிறப்பொக்கும்' எனும் உண்மையை சிலைநிறுத்தற் கென்றே மறையவர்பொயல் பறையனாரினனா? அன்றிப்பயன்தான் பிறிது யாதோ? நான்வழக்கில் நம்மவருட் புலைக்குடிமக்கள் கல்விப்பயிற்சி கேள்வியறிவு அறவேர்கூட்டிற்றவுகளுக்கு இடம்பெற நாம் காண்ப னில்லை. நிருக்குறவியற்றற் கின்றியமைபாத மதிநுட்பமும் னூலறியும் அந்நூலாசிரியர் பறையர்குலத்தடைய பெற்றறிநுக்கவொண்ணுதென்ப தெரநுதலை பறவ்காலத்தே பறைச்சிறவனைப் பார்ப்பனொவரும் பாராட்டி வளர்த்துத் தமிழொடாரியமும் பயிற்றுவதது அற முதனூலாசிரிய னுக்குவதும் அசும்பாஸ்தம் ஆகவே வள்ளுவர் இப் பெற்றியெல்லாம் பெறற் கின்றியமைபாத நற்குடிப்பிறப்பும் அறவேர் கூட்டிறவும் உடையாதல்வேண்டினது அவசியமன்றே.

மேலும் புலைமைக்கறிகுறி இழிதகவுடைய புலர னுண்ணும் களிமயக்குமேயாம். அக்குடிப்பிறந்த வள்ளுவர், தம்மவர்க்குக் குலதர்ம மும், பார்ப்பாரணைய பிறர்க்கு ஆபத்திர்க்கியும், வேள்வி ஆராதனைகளுக் கவசியமுமான புலாலையும் கள்ளையும், கிலக்கின்றி, யாவர்க்கும் விநிழுகத் தாற் கடிந்தொதுக்குவது, அவர் புலைக்குடிப்பிறப்பொடு றொருந்தவ தாமா? இன்னும், கேவலம் கல்விக்கேள்விகளால்மட்டும் அறிவாரணுகன வும், நீண்ட நெருங்கிய பழக்கத்தால்மட்டும் தெரியவேண்டிவனவுமான அரசர் அமைச்சர் அறவேர் அறிஞர் வணிகர் வேளாளரின் குடிக்குல வழக்கக்களையும் கூட்டிறவுறலங்களையும் துணுகியாய்ந்து எடுத்துத் திரட்டித் தெருட்டிம் நிருக்குறள் அதனை ஆக்கியவர் நற்குடிப்பிறப்பும் மேன்மக்களின் நெருக்கமும் உடையாதலைச் சுட்டாநொழியாது.

இதுவேயுமன்றி, வள்ளுவரைப் புலையாக்கும் கதையே அவருக்கு வேளாளமாயில் வாசுகியெனும் ஒரு மறவிலகற்புடைமங்கைபைமணஞ் செய்வித்து வழத்தினின்றது. உயர்குடிப்பிறந்த வாசுகியென்பான் வள்ளுவரின் வாழ்க்கைத்துணையாவதற்கு, அவர் புலைக்குடிப்பிறப்பு ஆசாரச்சீர்நிருத்தம் அறிபாத பண்டைக்காலத்தி விடந்தருமா? வள்ளுவ ரும் வாசுகியும் 'காதலிருவர் கருத்தொருபித்து ஆதாவுபடினும்', அவள் பெற்றோரும் உற்றோரும் சைவவேளாளமாபொழுக்குங்களை மறந்து வள் ளுவரை மணமகனுக்கெள்ளற் கிசைவரா? திணைமயக்கும் குலக்கலப்பு

மான இம்மணம் அசம்பாவிதமாமேல், அதைக்கூறும் கதையில் வள்ளுவரின் புலைக்குலப்பிறப்புமட்டும் அங்கீகரிக்கப்படுமாறுண்டா? இஃப பலவற்றாலும் வள்ளுவரின் புலைப்பிறப்பு அங்கீகரிக்கத்தக்கதில்லை என்று ஒருவாறு துணியலாகும்.

3. வள்ளுவச்சோல்லின் வழங்கும் பொருளும்.

இனி வள்ளுவப்பெயர் பறைக்குலத்தையே சுட்டுகின்றதா என்பதும் சிந்தித்து ஆராயத்தக்கது. பறையரின் புரோகிதவசூப்பினரே வள்ளுவராவர் - என்பதற்குச் சூடாயணிதிகண்டும். பிற்காலப்பிறநூல்களும் பெற்கோள்காரரக் காட்டப்படுகின்றன. பண்டை நூலொன்றிலேனும் வள்ளுவப்பெயர் தீண்டாமலொதுக்கப்படும் புலைபக்கராமனும் குறிப்பும் இல்லை. மணிமேகலையில் வள்ளுவனென்ற பெயரும் இல்லை. பெருங்கதை சிந்தாமலி முதலிய கதைச் சங்கத் துக்குறிப்பிற் பட்ட சில சுப்ப

23

பிய நூல்களுள் பெருநிழாக்களையும் மன்னமணமையை நற்செய்திகளையும் பட்டத்துயானைப்பிடர்த்தலையிருந்து அகநகரில் அரசவிதிகளிற்றெரிசிப்போர் வள்ளுவனெனச் சுட்டப்படுவதுண்டு. ஆண்டும் ஆணைமேல் அணைநிசையமர்ந்து பெருநிழாக்களை அரசமுரசொலிக்க அறிவிக்கும் தொழிலுடைபொனாச்சுட்டுதற்கன்றி, புலையர் குலவகுப்பினர் யார்க்கும் வள்ளுவப்பெயர் வழங்கவில்லை. “அணைநிசையமர்நநஞ்சுவநவேழத்துப், பண்பெநுத் தேற்றிப் பல்லவர் சூழ” * ஊடையும் தம்மையும் உலகையும் வாழ்த்தித் தம்மணம் முதலிய மங்கலநிழாக்களை அறிவிப்பதற்கு வேந்தர் புலையரைத் தேடிச் சொல்லாரன்றோ? மேலும், புறநானூற்றில் “துடி பாண் இடம்பொருடி குடியாய்ப்பேசும் பறையரொடுவைத்தப் பிற்காலப் பெருங்கதையும் வள்ளுவமுதியரைச் சொல்லுமறழில்லை. நன் குறமங்கலிற் பின்வடிந்துடியான பறையர்சாற்றுந் பறையும், அதை ஆவரறையும் முறையும் வேய. “அங்கொற்றத் நருங்கடம் பூண்ட” வள்ளுவரே, “கொற்றெழில வேந்தர் கொற்றமுசம், பெரும்பணைக் கொட்டிலுள் அரும்பலி கோச்சி, புற்றவை காட்டிக் கொற்றவை பழிச்

சித், திரநாள் படைநாள் கடிநா னென்றிப், பெநாட் கல்லகா திரநாட்
கறையர்" எனப் பெநுக்கதைப் போசுகின்றது. பெநுக்கதைப்
போலவே, சாத்தனார் தம் மணிமேகலையிலும், —

“வச்சிரக் கோட்டத்து பணங்கெழு முரசம்
சச்சை யானைப் பிடர்த்தலை யேற்றி

.....
.....
.....
முரசுகடிப் பினே. முதுக்குடிப் பிறந்தோன்
தீருவிழை மூதூர் வாழ்க்கை நேத்தி

.....
.....
.....
ஒன்றுவான் மறவரும் தேரும் மரவும்
களியும் சூழ்தாகக் கண்முரசு சியம்பிப்

*பெருக்கதை. காண்டம்-2, பகுதி 2, வரி-37-39.

†காண்டம் 2, பகுதி-2, வரி 39-33.

24

பசியும் பிணியும் பகையும் நீக்கி

வசியும் வளனுஞ் சரக்கென வாழ்த்தி

அணிவிழா அறைந்தனன் அகநகர் மருக்கென”

(விழாவறைகாதை—வரி-27, 28; 31, 32; 68-72.)

என்று கூறியுள்ளார்.

இதில், தமிழ்முடியரசு நிமிழ்கடிமுரசை அரணுடை யவர்கோளில்
களில் வச்சிரக்கோட்டத்தினின் றெடுத்த யானைப்பிடர்த்தலையேற்றி
அரசனையும் அனைவரையும் வாழ்த்திப் புதர் அகநகரிற் கரிகாற்சோழன்
கட்டளைபாற் கால்கோள் விழுவின் கடைசிலை சாற்றினவன் ‘முதுக்குடிப்
பிறந்தவனாகவே சுட்டியுள்ளார். கொக்குடிவாரிரும் சாத்தனாரும், அர
சன்கேரட்டத்துக் கொட்டிலுள் முரசுத்தேவைப் பாலியேச்சிப் பழிச்சி
விழவுணர்த்த யானையெடுத்தக் தேற்றுவதைக் கூறுவதுபோலவே,
பாலைக் கௌதமனாரும், பல்யானைச் செல்கெழுதுட்டுவன் வண்மைவள

முழங்கும் தம் பாட்டில், 'முரசறைகடவுளை' இரும்பளிப்பூட்டிப் பாரி யேந்துபவனை 'உயர்ந்தோன்' என விதந்துகூறவதும்* கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு "வேந்தன்.....பெரும்பிணைக்கொட்டி" லுள்ளும் வச்சிரக்கொட்டத்துள்ளும் புலைப்பறையர்சென்று அரும்பலி ஒச்சவரா? அன்றியும், கழுத்திலிட்டறைந்து காலானடந்து கரையும் பறையரின்பறை வேறு; வள்ளுவமுதுமகன் அரசவேழத்தணைபிசையமந்தந்து மன்னர்மக்கலப்பெருநாள் வழத்தும் 'கோதைமுத்தொடுதாமம் ததைஇய' வேந்தர் கொற்றமுரசும் வேறன்றோ?

மேலும், ஆல்தானமண்டபத்திற் கொலுரிநந்தபடியே, "அரசு கொற்றத்தருங்கடம் பூண்ட-முரசெறி வள்ளுவ முதியனைத் தரி"† அரசரே ரேரில் அவனுக்கு ஊநக்குரைப்பனகூறகின்றதனாலும், வேந்தர் வெற்றிமுரசைப் பரிதந்து பாசி 'அரசவருவேழத்துப் பிணையெருத்தேற்றி' 'மறவருத்தேரும் மாவுக்களிமஞ்சுழ்தா' உலகை அரசொடு வாழ்த்தி அணிவிழுவறையும் வள்ளுவனை 'அரசுகொற்றத்தருங்கடம் பூண்ட'வனையும் முதுக்குடிப் பிறந்தோனையும் உயர்ந்தோனையும் பண்டைப் பனுவல்கள் பாராட்டுவதாலும், அரசருக்கருங்கடம்பூண்டதோ

*பதிற்றுப்பத்து-30.

†பெருங்கதை காண்டம் 1, பகுதி 47, வரி 155-156,

25

ருத்தியோகம் உடைபடுவது அவ்வள்ளுவனாகையென்றமென ஊகித்துணரக்கிடக்கின்றது.

இனி இதன் தொடர்பாகச் சேந்தனார் நிவரகாதத்தில் "வள்ளுவன் சாக்கை யெனுப்பெயர் மன்னர்க், குள்பறி கருமத்தலைவர்க்கொன்றம்" என்று விசதமாக விளக்கியுள்ளமையும் சுண்டிக் கவனிக்கற்பாற்றி. இதனாலும், மன்னர்தம் உள்படுகருமத்தலைவர்க்கு வள்ளுவரென்பது உத்தியோகப்பெயராதல் தெள்ளிநிறிற் றெளிமக்கிடக்கின்றது. தற்காலத்திலும் அரசனனைய பெருமக்களுக்கு அச்சும் கம்பிக்கையுமுடைய ஆய்நர் உட்கருமத்தலைவர் (Private Secretaries) ஆக ஆமாக் காண்கின்றோம். எனவே, பண்டைக்காலத்திலும் தரிசுசார்தரிசுசார்த்தே, புறக்கருமத்தலைவர்

ான ஏனாடுபொத்த வரிசையும் பதவியுமுடைய அருக்கருத்தலைவ
 ான உத்தியோகஸ்தர் இருந்தனவெனவும், அவர் வள்ளுவவெனவழங்கப்
 பெற்றானவரும் தெரிகின்றோம். கடைச்சங்கத்துக்கு முற்பட்ட
 குறளாசிரியர்பழங்காலத்தில் வள்ளுவப்பெயர் சாதிசூறியாமல் மன்ன
 ருள்படுகருமத்தலைமைப்பதவியையே குறித்ததாக ஏற்படுகின்றது.
 எனவே, வள்ளுவப்பெயர் சங்ககாலத்திற் தமிழாசர் உள்படுகருமத்
 தலைமையுத்தியோகப்பெயராயும் (Chamberlains), பெருங்கதையும்
 சிந்தாமணியும் எழுந்த இடைக்காலத்தே அங்குத்தியோகஸ்தரின்
 தொழிலிலொன்று அசைமூர்க்களை அறிவிப்போர் (Heralds) பெயர
 யும் நின்று, பிற்காலத்திற் பறையருக்குப் புராகிதரும் விதித்திரு
 மான ஒரு புலைவகுப்பினரின் சாதிப்பெயராய் வழங்கலாயிற்றெனத்
 தெரிகின்றோம். இப்படியே முன் ஜாதிசூறியாத குறிஞ்சித்திணைமக்
 கள் பொதுப்பெயராய்கின்ற 'குறவர்' எனுஞ்சொல் தற்காலத்திற் குறி
 சொல்லும் ஒரு பஞ்சமவகுப்பினரின் சாதிப்பெயராய்வழங்குவது அறி
 வோம். இவ்வண்மையறியும் நாம், இக்காலத் தொருவனை வள்ளுவ
 னெனில் வள்ளுவச்சாதிபிறந்தவனைக் குறிப்பதெனக்கொள்ளமுறைய
 கொண்டு, பிறப்பாற் சாதிசூறியாத முன்சங்கத்தமிழலகில் வள்ளுவ
 ரெனுஞ்சொல் பதவி-தொழில் சூறியாத சாதிசூறியப்பதெனத் துணிதல்
 முறையாமா? வள்ளுவரென்று ஒருசாதிவகுப்பே தொல்லைத்தமிழ்த்
 திருந்ததாய் அறிந்தபாடில்ல. பழம்-பணுவல்களில் வள்ளுவப்பெயர்
 அரசரகம்படுகருமத்ததிபரையே சுட்டக் காண்கின்றோம். அதனால், அப்
 பெரும்பழங்காலத்துக் குறளாசிரியர் வள்ளுவரென்று வழங்கப்பெறு

4

26

வத கொண்டு-அவரைத் தற்கால வள்ளுவச்சாதிவகுப்பில் தள்ளிவிட
 யார்க்கும் உரிமையில்லை. அப்பெயரால் நாம் கொள்ளற்குரியது, அவ்
 வாசிரியர் அவர்காலத் தமிழாசன் ஒருவன்பால் 'உள்படுகருமத்தலைவ
 ராக அமர்ந்தவராதல்வேண்டிமென்பதே. பிரித்தானியா (Britain)யின்
 போமைச்சனாயிருந்த பேகன் (Bacon) பெருநூலெழுதியபின்னர் அவ

னமைச்சனாயிருந்தவாலாறுமுழுதும் மறந்து அவனை அறிஞர்கூட்டந்
 தில்வைத்தெண்ணப்படுவதனையெருட்பாலோர் அறிவர். சாணக்கியரை
 அவர்பெயரால் சிண்டிலவும் நூலாசிரியரென அனைவரும், சந்திரகுப்
 தன்மந்திரி என்று அவரை வெகுசிலருமே கூறக் காண்பாம். இம்முறை
 யில் நம் முதற்பாவலரும் அரசன் அக்கருமத்தலைமைவகித்து வள்ளு
 வர்ப்பதனியும் பட்டமும் பெற்று அவ்வுபசாரப்பெயரான் அமைக்கப் பட்ட
 டிருந்த, பின் அவர் தம் இறவாக் குறணான இயற்றிப் புகழ்சிறந்த
 தனால், தேவலம் உத்தியோகப்பதனியைப் பாராட்டி அவருக்குப் பெருமை
 கூறக்காரணமில்லாது அப்பெயர்ப்பொருளை மறந்த மக்களின்
 நெரிவழக்கால் வள்ளுவப்பெயர் அவர்க்கு இயற்பெயராகின்றுநிலவிர
 வாய்த்ததோலும்.

மேலும், வள்ளுவப்பெயர்-சங்ககாலத் தமிழகத்திற் பறையரி னொரு
 வகுப்புக்கும் சாதிப்பெயராகாமல், தகவுடைய முடிமன்னர்மகட்
 கொடைக்குரிய வேளிர்-குமரிலவேந்தரிடை வழங்கிவந்த செய்தியும்
 ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது. கடைச்சங்கக்காலத்துக்கு முந்தியபுலவர்சில
 ரின் முதுகவைப்பாக்களையுங் கொண்டுளதாகக் கருதப்பெறும் புறப்பாட்
 டில், ஒருசிறைப்பெரியனார், மருதனிளநாகனார், கருவூர்க் கதப்பிள்ளை
 எனும் பண்டைப் பாவணர் பாடிய வேளிர்குலதிலகனும் நான்கிற்
 குரிசிலிப்பெயர் "வள்ளுவன்" எனச்சுட்டப்படுகிறது. இஃதவனியற்
 பெயராதலொன்று; அன்றல், அவன் சோன்மரட்டன்புடையனாய் அவ
 னுக்குப் படைத்துணைநின்றதாயறிகின்றோமாகையால், அக்குடச்சோ
 அரசன்கொற்றத் தருங்கடம்பூண்ட உள்படுகருமத்தலைவனாயிருந்த
 பதனியாலெய்திய பட்டப்பெயராதலொன்றும். எதுவேயாயினும்,
 வேளாண்மரபிற் குமரிலவேந்தனுக்கு "வள்ளுவன்" எனும் பெயர் புறப்
 பாட்டில் வழங்குவதாலும், சங்கநூல்களில் அது புனைகுலச்சாதிப்
 பெயராக பாண்டும் முறியாமையாலும், வள்ளுவப்பெயர் மன்னருள்படு

கருமத்தலைவர்க் கொண்டுமென்றே சேந்தனாதிவாசத்திற் செப்புலவா
லும், அப்பெயருடைமைக்கொண்டு அறப்பழக்காலக் குறளறநூ ளுடையா
ரைப் பறைக்குலத்தவாக்கக் கருதல் முறையன்றும்.

இன்ன பலகாரணங்களாற் பெய்யில்புலவருக்கு “வள்ளுவர்”
எனும் பெயர் இயற்பெயராகாமல், பதவியும் தொழிலும் உதவவந்
தொன்றிநின்றதொரு சிறப்புப்பெயராகுமென்றகிளைப்பது இழுக்கண்
றும். அன்றி, இயற்பெயரெனவே இயம்பினும் இசையும். “சிறப்பி
னைய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும், இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவி”
எனும் தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில்-யாநுக்கும் காரணச்சிறப்புப்
பெயரை முற்கூறி அவர் இயற்பெயரைப் பிற்படவழங்குவதே தமிழ்மொ
பென்பதை வலியுறுத்துவதற்கு, சேனாவசாயர் நச்சினாக்கினிபர் இரு
வரும் “முனிவன் அகத்தியன்”-“சேமுன் வக்கிள்ளி”-என்பவரோடு
‘தேய்வப்புலவன் திருவள்ளுவன்’ எனாதனையும் உதாரணமாக உட
னெடுத்திக்காட்டிய செய்கிறபைச் சிந்திப்பின், ‘முனிவன்’ ‘சேமுன்’
‘தெய்வப்புலவன்’ எனச் சிறப்பினைய பெயர்நிலைக்கிளவிகளுக்கும் பிற
படக் கிளக்கப்படும் ‘அகத்தியன்’ ‘வக்கிள்ளி’ என்பனபோலவே-திரு
வள்ளுவனைன்பதும் நாயனாருக்கு இயற்பெயரென்பது அவ்விரு
பேரரசிரியருக்கும் ஒப்பமுடிந்தகருத்தெனத் தெளிவலாகும். இவ்வாறு
இவர்க்கு இஃது இயற்பெயரென்பாரோடு எமக்கு வாநயில்லை; ஏனெ
னில், இயற்பெயரென்பார் அப்பெயர்கொண்டு வள்ளுவரைப்புலக்குலம்
புகுத்திய பீழையார். வள்ளுவப்பெயர்காரணமாகத் தெய்வப்புலவரைப்
புலக்குலத்தவாக்ககிறும்புபவருடன்மட்டுமே சண்டு வாதமாதலானும்,
இயற்பெயரக்கொள்ளல் அவ்விருப்புடையோர் வழக்குக்கு உதவாமையா
னும், காரணச்சிறப்புப்பெயராய் எழுந்து பின் இயற்பெயராய்க்கிடைத்த
தெனக்கொள்ளுவார்க்குாடும் அப்பெயர்நிலைக்கிளவி சாநிகுறியானு
“வேந்தகனினைமை”யே குறிப்பதெனக் காட்டியமைவேயும்.

இனி வள்ளுவப்பெயர் தொழிலையே குறித்துமாயின், குறளரசிரிய
ரும் குறளும் அப்பெயரன் வழங்கப்பெறுவது வழக்காரா?--
என்பார்க்குக் கூறவும். சாஸ்பும் தகவுமுடைய பெரியாரை அவரியற்
பெயராலழைத்தல் தமிழகத்தில் மரபன்று--என்பது யாவரும் அறிந்த

வையப் பிள்ளையவர்களொன்றும், நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரை நாவலர்வர்க
ளொன்றும், இன்னும் இப்படியே ஆங்காங்கு அவ்விடத்துப்பெரியோர் சில
ரைக் கலைக்கடாவர்கள் திவானவர்க ளொன்றும் நம்மவர் சொல்லுவதை
யாவரும் அறிவேலாம். பண்டைக்காலத்திலும் உவாத் திமைத்தொழி
லுடைய கணக்காயர் பலரொன்றும் அவருட் சிறந்த நக்கீர்த்தந்தையை
மதுரைக்கணக்காயரெனவும், சிந்தாமணி ஆசிரியரைத் தேவரெனவும்,
இளங்கோவை அடிகளொன்றும் தொல்காப்பிபத்திற்கு முதலுரைகண்ட
பெரியாரைப் போரசிரியர், உரையாசிரியர் எனவுமே அவரவர் தொழில்
பதனிகளானும், தொல்காப்பியர் முதலிய பழம்புலவர் பலரைக் கேவலம்
அவரவர் சூடிப்பெயரானும் மட்டும் அழைக்கும் வழக்குண்மை
அறியாதாரில்லை. கம்பர் என்பதும் அப்புலவர் பெருமானின் நாட்டி
னடிப்பிறந்தொரு சிறப்புரிப்பெயராவதன்றி அவரியற்பெயராகமை
கம்பநாடர், கம்பநாட்டாழ்வார் என்ற பெருமழக்குக்காரல் விசதமாகும்.
இப்பெரியோர் எல்லோர்க்கும் இயற்பெயரொன்றில்லையெனச் சொல்ல
லாமா? இப்போது அவ்வியற்பெயர்கொன்றேனும் அறியவில்லேம்.
பெரியார்பெயர் வழங்கின்மை மரபன்றே இவ்வாறு இன்னவர்தம்
இயற்பெயரை மறப்பித்துப் புதுப்பெயர்கள் புனைந்து இவர்க்குச் சூட்
டிற்றாகும். எனவே பெரியோர்களியற்பெயர்கள் வழங்காமையும், அவரை
அவர்தம் சிறப்புரிமைப்பெயரானே அழைப்பதுமே தமிழகத்தில்
தொன்றுதொட்டி நின்றவரும் ஓர பென்றே அறியலாகும். ஆகவே,
தாமே தம் தகுதியாலாவது தம்முன்னோர் வான்முறைபுரிமையாலாவது
தாழ்ந்தமன்னரிடம் அவருள்படுகருமத்தலைமைவகித்து, வள்ளுவர்
பதவிப்பெயர் வழங்கப்பெற்று, அக்கால வள்ளுவ உத்தியோகம் வகித்த
மற்றையோரினும் அறியு திரு ஆற்றல்களிற் சிறப்பெய்திய காரணத்தால்
நமது நாயனார் வள்ளுவரெனும் உத்தியோக உபசாரத்தாரிப்பெயர
லைழங்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமெனவும், சிறகு அவர் திருக்குறளியற்றிப்
பெரும்புகழெய்தப்பெற்று-நாளைடைவில் ஆட்சியில்மைபாள் அவரியற்
பெயர் அறவே மறக்கப்பட்டி அவருக்குத் திருவள்ளுவப்பெயர்மட்டும்
நிலைகின்று வழக்காற்றில்வந்திருக்கவேண்டுமெனவும் ஈண்டு நாமறிய

4. வள்ளுவர் வாழ்ந்த இடம்.

இனித் திருவள்ளுவர் மயிலாப்பூர்வாசியென்பதும், அவரைப் புலையாகப் பாவிக்கும் அடியற்றகதையையே ஆதாரமாகவுடைத்து, சங்கநூல்களில் மயிலாப்பூர் எனும் பெயரே எங்கும் வழங்கக்கூடுமென்றும், சங்ககாலத்தில் அவ்வூரிருந்ததற்கு வேறு தக்க சான்று காணப்படவில்லை, பிற்காலச் சைவசமயகுரவர் தம் தேவாரத் திருமயிலைப்பதிகப்பாக்களில் மயிலாப்பூருக்கு வள்ளுவர்சார்புடைமை சட்டவுயில்லை. இக்கதை அவர்காலத்து வழங்கியிருப்பின், சைவப்பெரியார் திருமயிலாப்பூரைத் திருவள்ளுவர்தொடர்பாற் சிறப்பியாது வெறுக்கவும் மறக்கவும் சிவாயில்லை. சங்கத்தாராற் பாடப்பெறு சிடினும் நீண்ட காலமாய் அப்பெரியார்பெயரால் வழங்கிவரும் மீட்சியான ஆட்சியுடைய திருவள்ளுவமாலையுட் செய்யுளொன்று, “ பெய்யில்லவரை ” மயிலாப்பூருக்குரியராகாமல் மதுரைக்குரியராகப் பேசுகின்றதும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. அக்கவி வருமாறு:—

“உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தால்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மரதாது பங்கி மறுவில் புலச்சென்றப்
போதார் புனற்குடற் கச்ச. (21)

நாம் கேட்கும் கதை—அவர் மயிலாப்பூரிலே பிறந்து அவ்வூரிலேயே வளர்ந்து மணந்து வாழ்ந்த முத்தியடைந்தவர்—எனக் கூறுகின்றது. கடைச்சங்கத்தாரை வென்றதக்குவதற்காகமட்டும் மதுரைக்கு ஒருமுறை வந்ததாயின், வந்து தம் இறவாக்குறணுலை அரங்கேற்றிய காலே அமர்ந்தித் திருக்குடைய சங்கத்தார் செருக்குடையத் தாமும், சத்திபலோகத்தில் மனையியும் தானியில் தம் தமக்கையுமாய்த் தம் மொடு புலைச்சி ஆகியி ஸ்வயிற்றில் அவதரித்திருந்த கலைமகள் ஓளவை யும், தம் வைகுண்டத்தந்தை வையற்றிற் புலைத்தமையனாபிருந்த இடைக்காடருமாகத் தந் தெய்விரத்தன்மைபாற் நயிழ்ப்புடும் புணர் கூட்டுண்ட புலவரைக் கோயிற்றுகாத்திற் குய்யறவீழ்த்தி வென்ற பின்னர் மதுரைநிடு மயிலாப்பூருக்கு இவர் மீளச் சென்றுவிட்டதா

யும், இக்கதை பேசுகிறது. இஃ மண்மையாயின் வள்ளுவர் மயிலாப்
 பூநக்கை உரிய புலவரும், மதுரைக்கு ஒருமுறை வந்து மீண்டதன் பி
 மற்றைய தொடர்புச் சிறப்பற்றவருமாவர். இக்கதையே 'இவரால்
 வெல்லப்பட்ட சங்கத்தார் தாமரைக்குளத்திற் றள்ளப்பட்டுத் தத்தளித்த
 தருவாயிற் பாடியது திருவள்ளுவமாலே' பெனவும் வற்புறுத்துகிறது.
 எனவே, சங்கத்தாருக்கு நாயனர் மதுரைக்குத் தம்மொடு வாதிடவந்த
 ஏதிலரென்பது தெரிந்திருக்கவேண்டும். அஃ, தந்த சங்கத்தார், தம்
 வள்ளுவமாலேச் செய்புளிலேயே, இவரைப் "புனற்கூடற்கச்சு" என
 மதுரைக்கே இவர் சிறப்புரிமைகூறுவது கதைப்பவர்கற்பனைத்திறத்தை
 விளக்குதற் குதவும்.

கதை கிடக்க; இவ்வள்ளுவமாலேச்செய்புள் நம் முதற்பாவலரை
 வளம்படுகூடலான தென்மதுரைக்கு அச்சாணியோன்றவரான சித்தந்
 கூறுவதால், மதுரைக்கு ஒருமுறை வாதிடவந்த மீண்டாரெனும்
 கதைக்கு மாறாக, நாயனர் மதுரைக்கு விசேடநெருக்கமும் தொடர்பு
 முடையாராவேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. சங்கத்தைத் தாழ்த்த
 வந்து, வென்றதும் மீண்டுசென்ற வள்ளுவரை—கல்கூர்வேள்விபார்
 'மதுரைக்கச்சு' என வழக்குவதன் நயனும் பயனும் என்னே? இச்
 செய்யுளால் அஃ தியற்றப்பெற்ற பழங்காலத்தில் வள்ளுவர் கூடலிற்
 ியெற வாழ்ந்த பெரியாரெனும் வழக்குணமை வலிபெறுகின்றது.
 இதனாலும் இக்கதையின் கற்பின்மை தெளிப்பபிம். இதனால் தாயி
 மெழந்தநாளே முந்த பழம்பழையர் பாண்டியரின்புறூரில் தமிழிசைத்
 துப்புக்கழிந்த கடைச்சங்கத்தாரும் பாசும் நெயிம்பழைய முதற்
 பாவலராய் அறம்பாடி அளிசெய்த தென்மதுரை வள்ளுவரென்றறிய
 லாகும். எனவே, தென்மதுரைப் பெரியாரை வடமலிலேக்குரியரென
 வழக்கு கதைப்பொய்ம்மை மீளினி விசிக்கவேண்டா.

5 வள்ளுவப்பெரியரின் இல்லறக்கிழவியார்.

இன்னும், இவ்வெண்பாவை உற்றுநோக்கின் இவ்வெண்பாண்ட
 வாழ்க்கைத்துணை யிரின்பெயரும் ஒருகால் ஊடுத்தறிதற் கிடப்பொலா

மென்று எண்ணக் கிடக்கின்றது. முன்விராண்டரூபுகளில் தமிழில் வடமதுரை என வழங்கப்பெறும் மதுராபுரிக்குக் கண்ணன் அச்சாகி நின்றறிவாம் விளக்கப்படுகிறது. சரவணப்பெருமானையரவர்கள் இவ்வுடிகளுக்குப் 'பார்வதிபைமணந்த சிவபிரான் வடமதுரையிலிருந்து

31

கிறந்தபடி' என்றுரைத்து இடர்ப்படுவதறிவே. இடைக்காடர் பிணக்குத்தீர்க்கப் பெருமான் தமதாலயம் தனித்து அதன்வடக்கே வையைின் தென்கரையில் மதுரையின் வடபாக்கத்திலேயே கோயில் கொண்டிருந்ததாகமட்டும் விளையாடற்புராணம் உரைக்கின்றது. மதுரைக்கும் வையைக்கும் வடக்கே வடமதுரை என்றதோர் பிரிதூசிற்கடவுள் சென்றிருந்ததை யாண்டிக் கேட்டிலேம். மேலும் திருமாலுக்குக் கோசியெனும் பெயரின்மையால், உபேகசி, யெப்பது உமையவள் பெயராமா நிலை. சீலகேசி, பிங்கலகேசி என்பனபோல உபேகசி எனும் பெயர் நடுவிண்ணையே குறிப்பதாகும். இதனை விசதமாக வேதுணமஸ்தான முதநாரசவலான பிறும்புரீ ரா. இராகுவையங்காரவர்களுர், காலஞ்சென்ற சமுத்கப்பண்டிதர் புரீ. அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்களும் செந்தமிழ் முதற்பகுதியில் இனிது விளக்கியுள்ளார்களாகையால் ஈண்டு விசரித்தல் வேண்டா. இனி, —

“மாயனை மன்று வடமதுரைமைந்தனைத்
தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவலை” [திருப்பாவை 5.]

“மதுரையார் மன்னன் அடிநிலைதொட் டெங்கு
மதிப்புதுதக் கணக்கண்டென்” (நாச்சியார் திருமொழி 6-5.)

“வாசமலர்ப்பொழில்சூழ் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்”
(பெரியதிருமொழி-9-9-6)

“வடமதுரைப்பிறந்தாற்து” (திருவாய்மொழி-9-1-3)

“மதுவார்சோலை யுத்தர மதுரைப் பிறந்த மாயனே” (ஷே 8-5-9)

என்னும் பல பழம்பிராயசங்களாற் கண்ணன்மதுராபுரிபைத் தமிழில் “மதுரை” எனவும், கூடற்றென்மதுரையினின்று பிரித்து “வடமதுரை” எனவும் வழங்குவ தறிவோம். இதனாலும், வள்ளுவ

மாலைச்செய்யுள்பிறவும் இப்படியே தேவரைத் திருமாலுக்கு உவமித்துச்
 செல்லுவதாலும், “ ஏர்ப்பின்னை நோண்முன் மணந்தான் ” எனக்
 கண்ணினத் திருக்கோவையிற் குறிப்பதாலும், உத்தரமாமதுரைக்கு
 அச்சாதி உபகிரகிதரண்மணந்தவன்—கண்ணையாமெனத் துணியப்
 படும். அன்றியும், இவ்வெண்பாவைச் சொல்லி “இதனுள் உபகிரகியார்
 எப்பின்னைப்பிராட்டியார்” என நெடுநாதவிருத்திகாரர் கூறினவத்

துள்ளமையானும், இவ்வடிகட்கு இப்பொருளின் இபையுடைமை
 வலிபெறுவதாகும். இன்னும், மேற்செய்யுளிற் “பின்னைய மணந்த
 கண்ணன் வடமதுரைக்கு அச்சாணியானுற்போல், வையைவளந்தரு
 தென்மதுரைக்குத் தவிழ்ப்பெருகாவலர் அச்சாதிநிற்பர்” என நல்கூர்
 வேள்வியார் பாராட்டிப்பாடியுள்ளார். இதற் கீதைபாடிய கண்ணனால்
 வடமதுரை சிறந்தவாறு, குறனால் அறம்பாடிய வள்ளுவரால் தென்
 மதுரை சிறந்ததென, உவமான உமரிமயப் பொருத்தமும் விசதமாதிறு.
 இவ்வளவு பொருத்தமுடையங்கும் இப்பாவிற் குறளும் கீதையும்
 உறழும் நயந்தெரித்த புலவர்—வானா “உபகிரகிதரண்மணந்தான்” என
 உவமானத்தில் அடைகொடுத்து உவமியத்தில் அதற்கு ஒப்புமை
 குறிபாமல்—உவமையடை பொருளில்சொற்றொடராகநிற்கவைத்திருப்பா
 என்பதிலும், அவ்வடைக்கிற்ப உவமியத்திற் குறளாசிரியர்க்கும்
 விசேடணஞ்சொல்லிபிறப்பரெனக்கொள்ளுதல் இழுக்காதன்றே? மூன்ற
 மடலில் ‘மறவில்’ என்பது ‘மருவு’ என்பதன் திரிபாடமாகக்கொள்ளிற்
 செய்யுளிற் சொல்லிசையும் பொருணயமும் சிறப்பதுடன், முற்றுவுமை
 முழுகலமும் பெறுவதாகும். இனி ‘மறவில்’ என்பதன் இரண்டாம்
 வல்லெழுத்தை மாற்றி மருவில் என இடைபெழுத்தாகக் கிறித்தி
 னும் இழுக்காத. உண்மையானபாடம் இது வெனத் துணிதற்
 ில்லீ. எதுவாயினும், “பின்னையமணந்து கீதைபாடிய கண்ணன்
 வடமதுரைக்கு அச்சாவதுபோலவே மாதாணுபங்கியைமுவிக்குறனால்
 பாடி உலகிய உதவிய பெருகாவலர் தென்மதுரைக்கு அச்சாவர்”

எனக் கொள்ளுவது பொருத்தம் மிகவுடைத்தென்பதில் ஐயமில்லை. மாதாணுபங்கியென்பதைத் தேவர்பெயராக் குவதிலும்—மனைமரண்ட ஆவர் அறமணையாளின்பெயராக் குவது மிகப் பொருந்தும். அன்னபோலொழுதுபவர் என வலிந்துபொருள்கொண்டு நயனாருக்காக்கவேண்டுமிப் பெயரில், அப் பொருள்கொள்ளுமாறில்லைபென ஸ்ரீ அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள் முன்னமே செந்தமிழில் விளக்கியுள்ளார்கள். மாதம்—மதம்+பங்கி—செந்தவம் எனப்பிரித்து, “சுயகர்வத்தைப்பங்கஞ்செய்தடக்கியவர்” என்னும் பொருளுடையதாட்சி, வள்ளுவருக்கு இப்பெயர்கொள்ளுவதும் சிறப்பும் செவ்வியும் உடையதில்லை வேதங்களுக்குப் பின் பாவலர் யாவருக்கும் முன் முதற்கவியாவான வான்மீகியாரை ‘ஆதிக்கவி’ என வுடமொழியாளர் காரணச்சிறப்பியற்பெயரால் வழங்கு

33

வதுபோலவே, தாமிழசுத்திற் பழம்பண்டைப் பெருநாவலான வள்ளுவரை “முதற்பாவலனை” வழங்குவதாகல் பொருத்தமும் சிறப்பும் உடைத்தாம். அத்தொல்லைகல்லாசிரியருக்கு இடர்ப்பாட்டமைவதாகும் வுடமொழிப்பெயர்களைச் சூட்டுவதில் நயனார் பயனும் இல்லை. அன்றியும் பொருளொடுசிறந்த பயனடைமொழிகளால் யாப்பற்றவுற்ற மேற்கவியில் திருவள்ளுவர்க்குமட்டும் இரு வெயும்பெயர் பெய்துவைத்து, உவமான உவமைய விசேடணங்களுக்கு இப்பெயருண்டாயிடி. நல்கர் வேர்சியார் செய்யுள்செய்திருக்கமாட்டாரன்றே. ‘மாதாணுபங்கி’ என்பது தேவர்திருத்தெளிவாருக்கு இயற்பெயராயினும்—அன்றிச் சிறப்புப்பெயராயினும் ஆகக் அத்திரிமுவிவரினமனை அனருயைபோல அறவேதும் அறிவதான குறசாசிரியர்மனையறத்துணைசியாரும் அவர்களைத்தே அறந்தவென்ற சிறந்த பெருத்தெளிவாயாகையால், அவ்வாள்வாயை மணந்தார்த்த தேவரின்பெருமை இவ்வினியபதமுய வென்பளிற் பாரட்டிப் பாடப்பெற்றாது. வாசுகியென்பது அவரின்பெயரென்பதற்கு காம் கேட்டுவதும் அடியற்ற கதையொழிப்பிரித்து பிரமாணமில்லை ஒருநால் அதுவே அவ்வம்மைபாசின் பெயராமேணார், தேவரை வள்ளுவரெனும் இயற்பெயராற்கட்டாது சேர்க்காப்போதார் எனும் ஆவர் சிறப்புப்பெயரால் இக்கவிரிற் புகழும் புலவர்,

இவர் தேவியாரையும் அவருக்கேற்ற சிறப்பியற்பெயர்கொண்டு 'மாதுணா பங்கி' எனப் புனைந்து பாரட்டுவதும் பொருத்தமேயாம்.

6. வள்ளுவர் வணிகன் வளத்துணையால் வாழ்ந்த வரலாற்றுண்மை.

இவ் மயிலாப்பூரில் தனவணிகர் ஏலவணிகரின் வண்மைக்கு வள்ளுவர் பிசுவும் சுடப்பட்டவரெனவும், இளமைதொட்டு எடுத்துள்ளும் ஏலவணிகரின் நட்புநலமும் சகைவளமும் ஹலைக்கொண்டு வள்ளுவர் தம் மனைபறம்வளர்த்து வாழ்ந்தனரெனவும் நாமறியும் நாடோடிக்கதை நவில்கின்றது. இது மேற்குறித்த வள்ளுவப்பெயர்வாலாற்றண்மை விளக்கத்தாற் போய்ப்படும். அன்றியும் இவ்வாலாறு வள்ளுவரை வணிகர் பாற்பெறுவிக்கும் பெருநலத்தில் ஒருசிறிது சடையப்பரிடம்பெற்ற நம்பர் அவரையும், அவ்வாறே கூத்தர் காங்கேயமுதலியாரையும், புகழேற்கிப்பிலவர் சந்திரன்சுவர்க்கியையும் அழிகிலா அமரர்க்கித்

5

34

தமது 'என்று முளதென்றமிழ்' நூல் நின்றவளர்புகழரிமை உவந்து அவருக்கு உதவியுள்ளார். பவபூசியனைய பல பாவாணரும் வடமொழியில் இவ்வாறே வள்ளியரை வழுத்தியுள்ளார். 'உய்யில்லை செய்கன்றிகொன்ற மகற்கு' எனும் அறந்தேரித்தவள்ளுவரோ அந்கன்றிகொன்று, அனவாதம் அளிசெய்த தனவணிகமுதலேனை மறவிபெனும் மறசிக்கும்-தொல்லரும் பாவலர் நல்லறமாபிறந்து தம்மைப் பெரும்பழிக்கும்-பலிபாக்கும் பாண்மையுடையார்? திருமயிலைப்பெருவணிகன் றரும் உதவி ஒருசிறிதும் பெற்றிருப்பின், வள்ளுவர் அதனைப் பாராட்டி நன்றிக்கடனற்ற மறக்க மாட்டுவரோ? யாண்டும் எனைத்தளவும் நம்முதற்பாவலாற் சுட்டப் பெறாத ஏலவணிகற்கு அவர் நெறிந்தொடர்புசொல்லும் இக்கதைபே அதன் ஒல்லாமைகாட்டற்கு நல்லசான்றும்

இதுகாறும் எடுத்துக்காட்டியவற்றால், நாயனார் புலைமகளிள் பழிமகவல்லரெனவும், கடைச்சங்கக் கடைக்காலத்தவரால் வறியராய் ஏலவணிகரின் வண்மைபால் வாழ்ந்தவரல்லரெனவும், மயிலாப்பூரில்

வாழ்ந்து மதுரைவந்து சங்கபங்கஞ்செய்துமீண்ட தறுகண்ணால்லான
 வும், மூன்றாஞ்சங்கத்தின் முற்காலத்தே மதுரைவாசியாய்-மாதாணு
 பங்கியாரின் மணவாளாய்-குறளடிகளால் அறம்பரீடி யுலகுப்பவுதயிய
 வள்ளன்மையுடையாய்-பண்டைப் பாண்டியருக்கு அநங்கடம்பூண்டி
 அவருள்படுகருமத்தலைமைவகித்துயர்ந்தபெருந்தகையாய் - அநந்தநிழி
 வேளிர் பெருங்குடிப்பிறந்து சிறந்த பெரியருமாவனவும், ஒருவாறு
 தெளியலாகும். தேரா ஊரார் ஓராணாக்குங் கதையளவிற கூறப்பெறும்
 புலைக்குலப்பிறப்பும், மயிலப்பூர்வணிகன்கீழ்த் “தொழுதுண்டுநின்
 செல்லும்” வாழ்வும், சங்கபங்கத்தருக்கும் தக்கசான்றெறுவுமின்றித்
 தேவர்க்கீவது உண்மையுணரும் ஒண்மையுடையோர்க்குச் சால்பன்
 றென்பது நடுநிலையாளருக்கு ஒப்பமுடிவதொன்றும்.

